

Domnul Corneliu Coposu și Valentin Gabrielescu au reprezentat România la Conferința șefilor de partide creștin-democrate și a șefilor de guverne creștin-democrate din Europa

Seria a V-a, Numărul 4
Săptămâna 18 - 20 octombrie 1993
16 PAGINI - 100 LEI

Director : RADU VASILE
FONDAT 1928

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Joi, 7 octombrie, a avut loc la Viena, la sediul Academiei Politice a Austriei din str. Tivoli, ședința grupului de lucru pentru Europa Centrală și Orientală, la care au participat din partea P.N.Ț.C.D. dl președinte **Corneliu Coposu** și dl secretar general **Valentin Gabrielescu**. S-a discutat bilanțul conferințelor de la Bratislava, privind problema minorităților naționale și raportul situației din Croația.

De asemenea, s-a hotărât trimiterea de misiuni U.E.D.C. în Letonia, Ucraina, Albania, Kosovo și Moldova. Misiunea din Moldova va fi axată pe reprezentanții P.N.Ț.C.D. din România. La cererea delegației P.N.Ț.C.D. s-a hotărât să se organizeze în România, la București, în zilele de 10-12 noiembrie 1993, o conferință internațională privind societatea civilă. S-a votat planul de lucru pentru anul 1994.

Vineri, 8 octombrie, s-a desfășurat

în Viena, la flotele Bristol, Conferința șefilor de guverne creștin-democrate din Europa.

S-au discutat probleme legate de:
- situația politicii internaționale;
- viitorul Consiliului Europei;
- relațiile dintre Uniunea Europeană Creștin Democrată și Uniunea Europei Democratice;
- reglementarea situației statutare cu I.D.C.

Au participat președinții partidelor creștin-democrate din Austria, Italia, Germania, Belgia, România, Franța, Grecia, Slovacia, Slovenia, Cehia, Ungaria, Irlanda, Olanda, Norvegia, Suedia, Lituania, Estonia, Croația, Malta, San Marino, Luxemburg.

De asemenea, secretarii generali ai reprezentanților formațiilor politice. Au luat parte primii miniștri din Olanda, Estonia, Malta, Luxemburg, domnii Lubber, Loar și Landar și foștii prim-miniștri Wilfred Martens, Sukoska,

Colombo, Ruytens, Andreatta, Alf. Lucrările au fost conduse de dnii **Martons Emilio Colombo, Thomas Jansen, van Velzen, Stersier**.

Discuțiile s-au purtat asupra drepturilor omului, moralitatea politică, șomajul, impasul economic social și moral al țărilor europene, cu o specială privire asupra țărilor foste comuniste.

Tot vineri 8 octombrie s-a ținut reuniunea Consiliului de conducere a Uniunii Europene Creștin-Democratice.

A participat dl **Corneliu Coposu**, președintele P.N.Ț.C.D. din România. Pe ordinea de zi a figurat Raportul grupului de lucru pentru Europa Centrală și Răsăriteană și proiectul de statut al minorităților naționale. De asemenea, s-a acceptat statutul financiar al U.E.D.C. - P.P.E.

Dreptatea

Eveniment filatelic

La data de 8 octombrie a.c. RA Poșta Română a pus în circulație o emisiune de mărci poștale închinată unor oameni de seamă români și denumită **Aniversări-comemorări personalități 1993**.

Emisiunea este compusă din 6 mărci poștale, tipărite în 4 culori, la tipar adânc, pe hârtie cromo gumată, în format 33/48 mm, cu 25 mărci pe coala de tipar.

Mărcile sunt dispuse vertical, compoziția grafică având în afara efigiilor personalităților ilustrate textele numelor și prenumelor, anii de naștere și moarte, Poșta Română și valorile nominale respective.

Machetatorul emisiunii este dl **Mihai Vămășescu**.

Ultima valoare a emisiunii ilustrează efigia lui **Iuliu Maniu** (1873-1953), fruntaș al Partidului Național Român din Transilvania, înfăptuitorul Marii Uniri a Transilvaniei cu țara, fost prim ministru al României, președinte al Partidului Național Țărănesc, luptător pentru libertatea și independența României, martir al neamului.

Marca are valoarea nominală de 319 lei și un tiraj de 360 000 bucăți.

Tudoraș Liviu

Nu cunoaștem rezultatele vizitei făcute de președintele Iliescu și anturajul său reprezentativ în America de Sud. Ceea ce știm însă, este faptul că în locul anturajului lirico-jurnalistic-afacerist reprezentativ, președintele ar fi trebuit, și ar fi putut, lua cu sine specialiști (nu ne gândim, firește, la primul ministru), în domenii precum: strategia restructurării, privatizare, politici fiscale și monetare, atâția câți sunt, în mod real, la noi.

Mai știm că, ar fi trebuit ca în locul voiajului în patru-cinci țări, sud-americane să fi rămas în Argentina. Nu definitiv, Doamne ferește, ci doar atât cât era necesar ca președintele și ilustra suita însoțitoare și reprezentativă, să priceapă ceea ce trebuia înțeles: în primul rând, că noua echipă aflată la conducerea Argentinei, în frunte cu președintele Carlos Menem, se află la putere din anul 89', cam de pe atunci de când au emanat și ai noștri. În al doilea rând, că și acolo, ca și aici, s-au scurs tot patru ani. Numai că deosebirea între ceea ce s-a realizat acolo și aici este enormă! Este aceea dintre succes și eșec, dintre vorbe goale și fapte concrete... Cu patru ani în urmă, Argentina înregistra o inflație cuprinsă între 2 000 și 3 000 la sută anual; deficitul bugetar se ridică la 10% din P.I.B.; datoria externă se afla într-o escaladă abruptă; evaziunea fiscală devenise un fel de sport național; corupția în Administrația de Stat era

generalizată; întreprinderile de stat, copios subvenționate de la buget, erau falimentare, dar și creatoare a o treime din deficitul bugetar; serviciile publice funcționau cu intermitență și erau scandalos de scumpe. La o analiză, oricât de sumară, constatăm o identitate perfectă între Argentina și România. Cu patru ani în urmă!

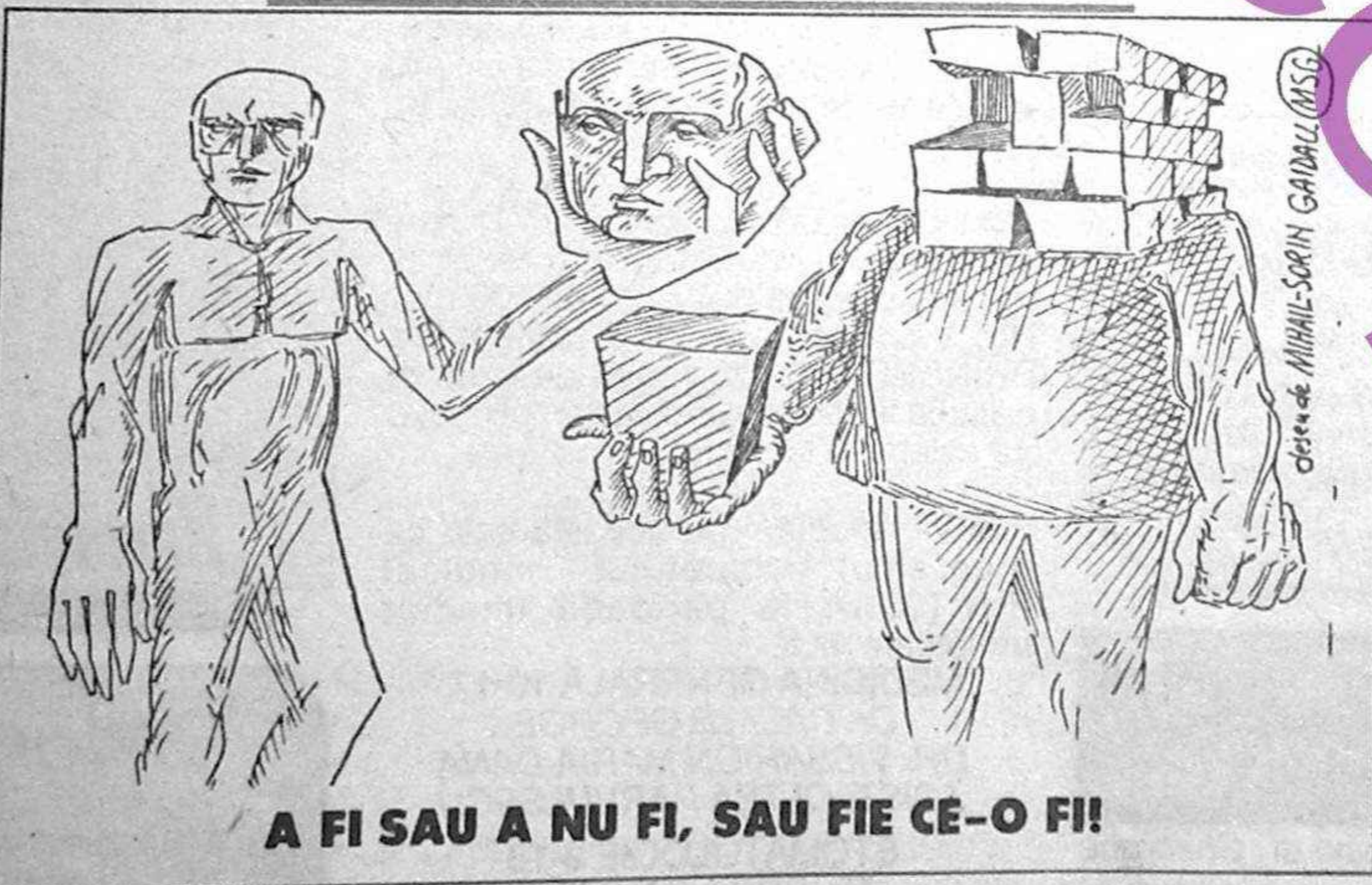
După scurgerea acestui interval, Argentina înregistrează o creștere economică

miracolul economic argentinian, operă a unei echipe conducătoare profesionistă și dinamică. În centrul ei se află **Domingo Cavallo** (47 de ani), actualul ministru de finanțe, intrat inițial în guvern ca ministru de externe. **Miracolul economic argentinian** s-a bazat pe patru acțiuni esențiale, susținute cu toată tenacitatea: **reforma monetară**, în urma căreia un pesos a devenit egal cu un USD, cu o convertibilitate completă; **privatizare energică**; **reducerea cheltuielilor guvernamentale cu caracter administrativ** (s-au pus în vânzare, fără nici un fel de menajamente, chiar și automobilele aparținând ministerelor); **stoparea evaziunii fiscale**. Cum s-au realizat toate acestea? Răspunsul l-ar fi putut afla, direct de la sursă, președintele **Iliescu** și reprezentativii săi însoțitori... dacă ar fi dorit să-l afle. Oricum, s-ar fi impus constatarea că nu a fost rodul gândirii științifice al foștilor planificatori profesioniști, al nenumăraților consilieri și secretari (de stat) școliți la **Stefan Gheorghiu**, al foștilor și actualilor conducători ai agriculturii și ai industriei planificate. Dar, despre cum s-a acționat în... Argentina, în ultimii patru ani, cu

alt prilej! Și nu din surse prezidențiale... Căci "... învățătura trebuie să fie căutată oriunde s-ar afla ea", după cum spunea unul dintre autorii modernizării... Japoniei. Din secolul trecut!

Radu Vasile

Învățătura trebuie căutată oriunde...

A FI SAU A NU FI, SAU FIE CE-O FI!

anuală de 6%, capitalurile argentinienne și străine intră masiv în țară, rata inflației a scăzut la 10% și se află sub control, bugetul este excendentar; P.I.B este de 7 429 USD pe cap de locuitor; evaziunea fiscală a fost practic eliminată etc... etc...

O performanță uluitoare! Se vorbește, insistent, dar absolut justificat, despre

Reambintim cititorilor că din inițiativa Primăriei orașului Topoloveni și a filialei PNȚCD-Topoloveni, SÂMBĂȚĂ 23 octombrie, va fi dezvelit, în localitate, bustul eroului martir al neamului românesc **Ion Mihalache**. Vom reveni cu noi amănunte în numărul viitor.

Dreptatea

Seminarii ale Comunității Europene

Convenția Democratică din România împreună cu partide politice olandeze și belgiene, cu Federația germană "Frederich Ebert" și cu Comunitatea europeană organizează un inedit "Tur al democrației" făcând parte integrantă din PHARE DEMOCRACY PROGRAMME ale Comisiei Europene.

Destinat să contribuie efectiv la răspândirea educației pentru democrație și transparență în România, el se va desfășura în 15 orașe și va dezbate rolul partidelor

politice, sindicatelor și altor organizații în cadrul interacțiunii dintre acestea și societatea democratică.

În fiecare dintre orașe vor avea loc două seminarii: primul pe tema **Relații publice** - într-o societate democratică transparentă este nevoie de un cât mai larg schimb de informații la toate nivelele - iar al doilea **Democrația**, însemnând participarea cât mai multor oameni în toate domeniile de activitate la reconstrucția României.

Iată programul:

LOCALITATEA ORGANIZATORII RELAȚII PUBLICE DEMOCRAȚIE

Reșita	PSDR	20,21 oct.	30,31
Deva	PSDR-PNȚCD	17,18 oct.	23,24 oct.
Baia Mare	PL'93-PSDR	7,8 oct.	16,17 oct.
Satu Mare	PL'93-AC	3,4 oct.	9,10 oct.
Oradea	PL'93-PNȚCD	14,15 oct.	30,31 oct.
Craiova	AC-PNȚCD	17,18 oct.	23,24 oct.
Câmpina	PSDR-PNȚCD	4,5 nov.	13,14 nov.
Rm. Vâlcea	PSDR-PNȚCD	20,21 oct.	30,31 oct.
Targoviște	AC-PL'93	2,3 nov.	6,7 nov.
Pitești	PNȚCD	27,28 oct.	6,7 nov.
Tulcea	PNȚCD-PL'93	4,5 nov.	20,21 nov.
Slobozia	PNȚCD	2,3 nov.	6,7 nov.
Piatra Neamț	PSDR-PNȚCD	14,15 oct.	30,31 oct.
Botoșani	PSDR-PNȚCD	7,8 oct.	16,17 oct.
Suceava	PL'93-PNȚCD	3,4 oct.	9,10 oct.

ASOCIAȚIA FRANCEZĂ DE AJUTOR MEDICAL AL ROMÂNILOR

Invită colegii medici și studenții în Medicină la următoarele Conferințe organizate în Octombrie 1993:

JUSTIFICAREA ȘI MISIUNEA ORDINULUI MEDICILOR

Dr. Jacques MOULIN, direcția Relații Internaționale
- Ordinul Medicilor Francezi

Vineri, 15 oct., orele 18. Institutul Francez, Bd. Dacia 77 București

CONDIȚIILE DE PARTICIPARE ȘI PROGRAMUL

CONCURSURILOR DE SPECIALIZARE A MEDICILOR ÎN FRANȚA

Dr. Rodica IVANOV

Sâmbătă, 16 oct., orele 11. Sala de Conferințe, Bd. Republicii 34, București.

ZI FRANCO-ROMÂNĂ DE PEDIATRIE

Pr. Gilbert HUAULT, Paris

Pr. Jean KACHANER, Paris

Pr. M. GHEORMĂNEANU, Institutul Ocrotirii Mamei și Copilului

Vineri, 22 oct., orele 9,30 - 12,45 și 15,30-17 Institutul Francez, Bd. Dacia 77 București.

Poșta redacției pentru tineret

Fiindcă ne-am propus să inaugurăm o pagină pentru tineret, vă așteptăm sugestiile și propunerile privind conținutul paginii, pe adresa: **Organizația de Tineret a P.N.Ț.C.D.**, Bd. Carol I nr. 34, sector 2, București - cu mențiunea: **Pentru Petrișor Puiu, Andreea Stamate sau Dana Palade.**

ERATĂ

Datorită unor regretabile erori și omisiuni în tabelul nominal al demnitarilor din conducerea partidului, publicat în numărul 2 al "Dreptății",

- nu a fost precizată calitatea domnului **Sergiu Macarie**, de **trezorier central al partidului**;

- precizăm că numele corect al președintei Organizației de femei, membră în Consiliul de Onoare și Disciplină este **Florica Raica**;

- secretarul Grupului parlamentar din

Camera Deputaților este dl **Gheorghe Cristea**.

În Camera Deputaților:

- reprezentantul județului Mureș este dl deputat **Ioan A. Mureșan**;

- reprezentantul județului Buzău este dl deputat **Floian Angelo**;

- dl **Nicolae Alexandrescu** este decedat.

DREPTATEA

Cititorii întrebă, medicul răspunde

■ Domnul **DUINEA NICOLAE** de 79 de ani, sect. II, București, prezintă dureri precordiale la efort, însoțite de palpitații (extrasistole) și o stare de panică (angoasa). Asta de mai multă vreme. Până la un examen complet cardiologic, pe care-l puteți efectua și la noi, urmați cu: **DIPIRIDAMOL 4** pe zi, **NITROPECTOR 4** pe zi și **TRIFERMENT 1-2** tablete, după fiecare masă mai copioasă, contra disconfortului gastric pe care-l acuzați.

■ Domnul **ROGOZ NICOLAE** de 61 ani, din sectorul IV, București, are o eczemă interdigitală, care se accentuează în special la frig (apă rece) și detergenți. Vă recomandăm **ULTRALAN** (seara la culcare după o prealabilă spălare cu apă fierbinte), iar în timpul zilei aplicări de soluție cu **BUCLOSAMID**.

■ Domnul **MIHAIL PETRE** de 65 ani, din sect. VI, București, acuză guturai, dureri în gât și frisoane. Vă recomandăm 8 fiole de polidin (câte două intramuscular în fiecare zi), 6 paracetamol zilnic (2x3), în nas picături de **BIXTONIM** și multe lichide (ceaiuri). Vă dorim succes la tratament și multe mulțumiri pentru arborele genealogic al familiei regale române, în special pentru dedicație.

■ Doamna **PARASCHIV ECATERINA** din sect. II, București, are o veche bronșită, în prezent acutizată. Vă recomandăm **AMPICILINĂ 2** la 8 ore, până la remisia fenomenelor. De asemenea, tablete expectorante 3-4 pe zi. (Dr. **MARIA DANA VISARION**)

■ Domnul **CHIRIȚĂ NICOLAE**, de 67 ani, acuză anxietate și stări depresive, în special în ultimele 2 luni. Vă dăm de la noi **BELLARAVIL** retard din care să luați în fiecare zi 1 tabletă la orele 18-19 seara. (**ASIST. MEDICAL OLTEA PĂRVULESCU**)

■ Doamna **GALEA VALERIA**, de 83 ani, suferă de astenie post virotică. Vă trimitem de la noi **VIT C 500** 15 tablete, din care să luați timp de 15 zile câte o tabletă pe zi, suptă. Vă așteptăm la control.

■ Doamna **DANIELESCU TEODORA** din sectorul III, București, a avut tensiunea foarte ridicată: 200/100 mm Hg. Vă recomandăm 2 tablete de **BRINERDIN** pe zi, regim desodat și evitarea fenomenelor psiho-emotionale. Vă așteptăm la control.

■ Vă anunțăm pe această cale că programul cabinetului medical **P.N.Ț.C.D.** în perioada imediat următoare va fi:

MEDICINA GENERALĂ 10-17

Dr. **CALALB GEORGE**

DR. **VISSARION MARIA DANA**

ASIST. **OLTEA PĂRVULESCU**

STOMATOLOGIE 9-18

Dr. **POPA CARMEN**

DR. **IORGULESCU DAN**

■ Tratamentele vor fi efectuate zilnic între orele 10-13,30. Consultațiile și tratamentele la cabinetul de medicină generală sunt gratuite, iar cabinetul stomatologic funcționează în regim de cabinet cu plată.

Dr. George Calalb

Dreptatea

Secretar general de redacție:

MIRCEA VLAD

Șefi de departament:

OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politic

OANA STĂNCIULESCU: economic

DANIEL PUREC: anchete

STEFAN CALIGA: internațional

IOAN FRANCU: sport

LIVIU GHÎTESCU: agricultură

DANA POPESCU: social

PAN IZVERNA: cultură

Fotoreporter:

PETTER GHEORGHE

Grafică și machetare:

ROXANA BURCESCU

Financiar-contabilitate:

ECATERINA BUCĂ

Juridic:

GHEORGHE POPESCU

Documentare:

CONSTANTIN CEACU

Difuzare:

GHEORGHE DUMITRU

SERBAN GEORGESCU

Secretariat:

GEORGIANA MIJA

Curier:

LUMINIȚA DAMIAN

Corespondenți speciali:

SUA și Canada: **ADRIAN MIHAIL**

GRIGOROPOL

Geneva, München: **STELIAN**

IONESCU

Bruxelles: **COSMIN BROASCA**

Corespondenți teritoriali:

SORIN GRECU - Cluj

VIRGIL COSMA - Iași

RADU SIMION BORBEANU -

Hunedoara

NICU VRANCEANU - Bacău

COSTEL IONESCU - Brașov

MĂLIN DUMITRIU - Alba

VASILE VASILCA - Alba

IONEL BOTEA - Caraș-Severin

OCTAVIAN MOCANU - Brăila

FLORIN RĂDULESCU - Vrancea

MIHAI ENCIU - Slobozia

GHEORGHE SIMEANU - Suceava

ADRIAN FUMESCU - Argeș

MARIUS JEAN MITEA - Sibiu

IOAN GAVRILĂ - Tulcea

SUICĂ IULIAN - Teleorman

PITREANU VICTOR - Videle

Tehnoredactare computerizată:

RL- Info Team

Viorel Sulcă,
Lupașcu Eliza

Tipar executat de tipografia:

România Liberă

Pierderi

Pierdut carnet de student pe numele **MISTREANU P. Florentino** - Lillona. II declar nul. (166)

Pierderi

Pierdut carnet de student pe numele **BERNICIU LEONARD**. II declar nul. (182)

Declarație

Organizațiile semnatare ale prezentului act susținem programul de revendicări formulat de către Liga Studenților din Universitate și cerem pentru reglementarea situației critice în care se găsesc studenții români din toate institutele de învățământ superior din rețeaua Ministerului Învățământului.

Avertizăm că nerezolvarea acestor revendicări până la data de 15 octombrie a.c., determină recurgerea la toate formele specifice de protest.

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR ARHITECTI din Institutul de arhitectură "Ion Mincu", SINDICATUL STUDENȚILOR ECONOMISTI din Academia de Studii Economice, LIGA STUDENȚILOR din Academia Națională de Arte, LIGA STUDENȚILOR din Academia de Teatru și Film, LIGA STUDENȚILOR din Universitate.

București 06 10 1993.

ANUNȚ

P.N.T.C.D. a inițiat un proiect de lege pentru modificarea Legii nr.18/1991 privind Fondul Funciar, în sensul:

1. Respectării vechilor amplasamente;
2. Scutirii de impozite pentru terenuri agricole pe timp de trei ani de la primirea titlurilor de proprietate;
3. Restituirii pădurilor și pășunilor de obște;
4. Dreptului țărânului de a alege între a rămâne acționar sau a i se restitui pământul în proprietate.

Conform Constituției României, art. 73, alin. 1, pentru susținerea acestui proiect de lege este nevoie de cel puțin 250 000 de semnături ale cetățenilor cu drept de vot.

În județul Prahova, acțiunea de strângere a semnăturilor se desfășoară la sediul P.N.T.C.D. Prahova (Ploiești, str. Erou Sft. Călin Cătălin nr. 13) sau la filialele P.N.T.C.D. din județ.

Protest

Organizația de tineret a P.N.T.C.D. protestează împotriva modului (umilitor) în care Guvernul României tratează studenții, lipsindu-i de posibilitatea de a studia și a trăi în condiții decente.

Dovedind dezinteres față de sistemul educațional, Ministerul Învățământului a reușit să stabilească un nivel ridicol pentru bursele studentesti iar, prin lipsa locurilor de cazare, să creeze un haos îngrijorător în complexele studentesti.

Adăugându-se umilirii continue a cadrelor didactice, loviturile date studențimii desăvârșesc cu temeinicie distrugerea învățământului românesc.

În aceste condiții, singura soluție rămâne demisia domnului ministru Maier și a secretarilor de stat, vinovații pentru acest dezastru.

Biroul O.T. a P.N.T.C.D.,
președinte R. Oprîș

COMUNICAT

În perioada 1-3 octombrie 1993, a avut loc la București Conferința Națională a O.E.N.T.C.D. În cadrul lucrărilor s-a adoptat un nou regulament de funcționare și s-a ales noul Birou Național al Organizației de Elevi, cu următoarea componență:

- președinte - PETRU MAZILESCU
- primvicepreședinte - RAUL TOMA
- vicepreședinte - OVIDIU VĂLEANU
- vicepreședinte - GALU COSMIN
- secretar general - MARIA UDRESCU
- secr. gen. adjunct - ANA LUCIA POP
- secr. gen. adjunct - FLORIN BADARA
- secretar - CRISTIAN POPESCU
- secretar - PAVEL CROITORU

Obiectivele principale ale noului Birou sunt pregătirea în spiritul moralei creștine a unor tineri de care România va avea nevoie, susținerea și răspândirea principiilor fundamentale ale P.N.T.C.D., colaborarea cu toate forțele democratice pentru deservirea democrației în țara noastră.

Secretar general T.U.N.T.C.D. - COSMIN BUCUR
Primvicepreședinte O.E.N.T.C.D. - RAUL TOMA

CU FAȚĂ UMANĂ

CONFERINȚE CONFERINȚE CONFERINȚE CONFERINȚE

● domnul George Achim, *președintele Clubului Creștin Democrat din Satu Mare*, aflat la Helsinki, în cadrul unei burse oferite de Consiliul Europei, a prezentat la Conferința cu titlul "Ideologii Politice și Programe Culturale", programul cultural al PNTCD. Conferința de la Helsinki, ce va fi urmată de o serie de asemenea manifestări în alte capitale europene, și la care participă un grup de 25 de intelectuali, selecționați din majoritatea țărilor Europei, atât din Vest cât și din Est, a fost coordonată de domnul *Eduardo Delgado*, responsabilul pentru Politici Culturale în cadrul Consiliului Europei. Programul este continuat de întâlniri cu personalități culturale de prim-plan ale Consiliului Europei, miniștri din țările scandinave, profesori de prestigiu de la cunoscute universități europene.

Dreptatea

● Vineri, 15 octombrie 1993, orele 17, domnul vicepreședinte al P.N.T.C.D., dr. Ion Rațiu, va conferența pe tema "Politica externă a României în viziunea P.N.T.C.D."

Conferința este pregătită de Organizația de Tineret a P.N.T.C.D. și va avea loc la sediul P.N.T.C.D., sector 5.

Sunt invitați să ia parte toți cei interesați.

Biroul O.T.P.N.T.C.D.

Eveniment

Joi, 30.09.1993, la sediul P.N.T.C.D., sector 2, a avut loc o întâlnire a tineretului P.N.T.C.D. cu dl deputat Ioan A. Mureșan, vicepreședintele Comisiei pentru cercetarea actelor de corupție a Parlamentului.

Dl deputat Ioan A. Mureșan a expus activitatea domniei sale în Comisie, făcând dezvăluiri spectaculoase privind:

- atragerea creditelor cu dobândă de 15% și

subevaluarea capitalului social a cinci întreprinderi băcăuane în contextul constituirii societății "Agricola Internațional" din Bacău; societatea este patronată de un cetățean german (51%), fost partener al Prodexport și secretarii de stat din Ministerul Agriculturii Păcintă, Antoli et. comp. (44%);

- scandaloasa afacere PETROMIN, pusă la cale în apartamentele de la Intercontinental ale dlor *Katounis și Taher* și implicarea primului ministru *Văcăroiu* în această afacere;

- boicotul permanent al membrilor coaliției care sprijină Guvernul față de activitatea comisiei;

- boicotul tenace al factorilor administrativi față de comisie;

- situația întreprinderii OLCIT, care va fi preluată de către o mână de potenți locali;

- activitatea "dinamică" a firmelor foștilor potenți din comerțul exterior;

- subordonarea lui *Viorel Sălăgeanu* (P.U.N.R.) față de S.R.I.;

- conferențiarul a apreciat că fabuloasele averi ale "puternicilor zilei" au fost ridicate prin legăturile din străinătate ale foștilor diriguitori ai comerțului exterior (s-a dat exemplul dlui *V.A. Stănculescu*).

- dl deputat Mureșan a apelat la "o intrare a membrilor P.N.T.C.D. în competiția economică cu puterea".

- se pare că dl *Stoica*, patronul "Caritas"-ului clujean achiziționează certificate de proprietate cu 4 000 lei pentru a le returna depunătorilor în locul masei monetare care începe să-i lipsească.

Petrișor Pein

● P.N.T.C.D. Organizația județeană Argeș anunță desfășurarea Conferinței județene, în ziua de 22 octombrie 1993, orele 10, în orașul Topoloveni, în Aula Federalei.

Președinte,
Sergiu Rizescu

Declarație pentru presă

Biroul Comitetului Județean al organizației PNTCD-Tulcea, rezultat în urma lucrărilor Conferinței Județene din 11 septembrie 1993, este hotărât să susțină și să aplice principiile fundamentale ale democrației creștine, atât în activitatea propriei formațiuni politice, cât și în relațiile pe care le va promova cu partenerii de orice fel: partide politice, asociații profesionale, instituții, oficialități etc.

Programul minimal de activitate pe care Biroul și-l propune vizează în principal: identificarea problemelor de interes local, județean, ca și a celor ce preocupă comunitățile sau localitățile aflate în aria județului nostru. O atenție deosebită se va acorda Delta Dunării și perspectivelor ce-i stau în față în cazul în care i se aplică un statut de rezervatie - așa cum se preconizează în prezent de către unii - sau se va decide soluția unor alte opțiuni. Situația fondului funciar, aflat în proprietatea statului sau aflat în proprietatea privată, va constitui un obiectiv distinct în sfera de preocupări vizând orientarea generală asupra dreptului de proprietate.

Ținând seama de situația deosebită a populației din nordul Dobrogei și de apartenența acestei populații la mai multe grupări etnice ca și la mai multe comunități confesionale, credem că nu putem trata cu superficialitate o astfel de problemă și nici nu putem adopta păreri sau măsuri simpliste și lipsite de responsabilitate.

Este de datoria noastră să păstrăm un echilibru - așa cum s-a păstrat și de către predecesorii noștri - pentru că acest echilibru a determinat și a garantat prosperitatea de care - suntem convingși - au beneficiat înaintașii noștri.

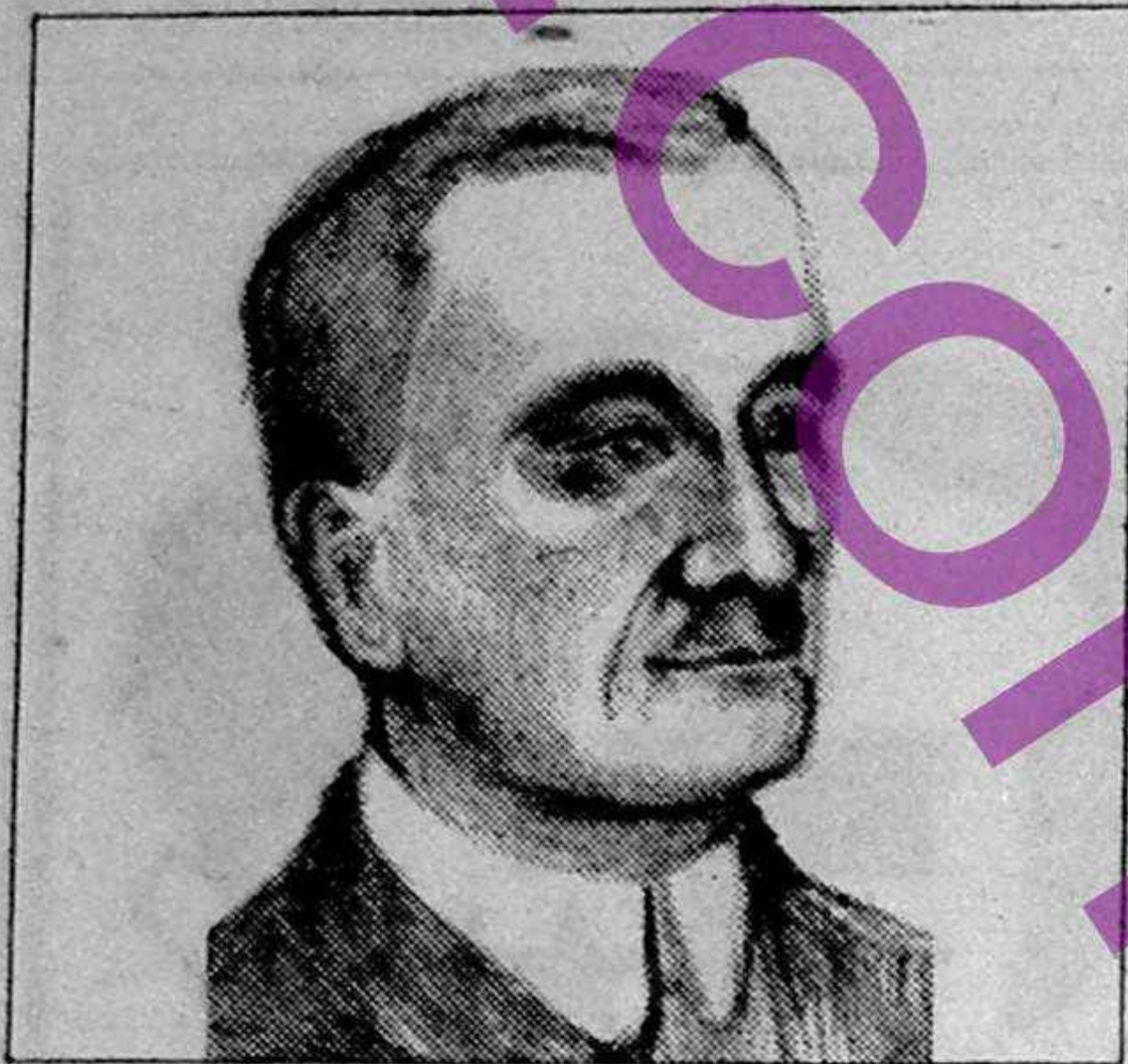
Președinte
Grigore Iorgulescu

Secretar
Ioan Gavrilă

10 octombrie 1926 va rămâne o dată încrustată în memoria poporului român drept act de naștere al celui mai îndrăgit, mai justițiar și mai ferm partid național, chintesență a năzuințelor noastre dintotdeauna.

Siguri de viitor, să nu ne uităm trecutul!

Partidul Național Țărănesc, astăzi PNȚCD, s-a născut la 10 X 1926 prin fuziunea partidelor Național (Iuliu Maniu) și Țărănesc (Ion Mihalache). În fapt, în mod simultan, Congresele celor două partide (Național în sala

"Transilvania", iar Țărănesc în sala "Amiciția" - ambele în București) au salutat prin aclamații și au adoptat în unanimitate fuziunea.

Respectiva fuziune s-a dovedit un perfect act de simbioză, care a dat o țară de nezdruncinat noului partid creat de părinții și bunicii noștri. Doctrina țărănistă - ca filon al dăinuirii noastre - a fost adoptată de partida națională din Transilvania, călăită în focul luptelor naționale, care după realizarea Marii Uniri își epuizase programul. Judecata din 1926 s-a dovedit infailibilă de-a lungul deceniilor.

Țăria noului partid a fost perfect secondată prin țaria conducătorilor săi. În fruntea Delegației permanente, ca primă formă de conducere a partidului, a fost ales Iuliu Maniu secondat de Ion Mihalache ca vicepreședinte, iar ca membri: Nicolae Lupu, Alexandru Vaida-Voevod, Pavel Brătășanu, Mihai Popovici și Virgil Madgearu.

Doar după doi ani de la înființare, PNȚ obține uluitorul procentaj de 77,76%, cel mai răsunător succes obținut vreodată de un partid la alegeri libere în România. Să nu uităm că altor partide le sunt necesari zeci de ani pentru reglarea primilor pași din arena politicului. Lucru dovedit nevalabil pentru un partid născut din simbioza luptătorilor pentru cauza națională cu luptătorii țărani - ostași din tranșeele Moldovei.

Au urmat două legislaturi pline de înfăptuiri. Să nu uităm că țărăniștii au impus Rusiei - la Moscova - un protocol de neagresiune și, implicit, de respectare a graniței de pe Nistru; ceea ce nu

reușiseră nici generalul Averescu și nici Ion I.C. Brătianu în cele două guvernări anterioare ale fiecăruia dintre ei. Să nu uităm că țărăniștii I-au propulsat pe Nicolae Titulescu, soldat al partidului (cum s-a autointitulat), la afacerile externe; post ce i-a servit lansării în vâltoarea vieții politice internaționale. Să nu uităm că țărăniștii au perfectat la cel mai înalt grad învățământul agricol din țara noastră, construind complexe de învățământ experimental din Domenii și Băneasa. Să nu uităm că țărăniștii au îmbunătățit șeptelul țării, importând peste un milion de capete de vite de rasă pe care le-au vândut țărănilor la prețuri avantajoase și facilități de plată. Fapte, nu vorbe. Și au fost prea multe pentru a le înșirui aici.

A urmat o perioadă în care nori negri și grei s-au abătut deasupra Europei, perioadă în care țărăniștii nu au mai putut candida la cârma treburilor statului. Ei au continuat însă o funcțiune de stabilitate și echilibru. Țărăniștii s-au opus tendințelor dictatoriale ale Regelui Carol al II-lea, refuzându-i dialogul peț de cinci ani. S-au opus Dictatului de la Viena, s-au opus cedărilor teritoriale din anul 1940, s-au opus grupului de ravansarzi legionari ai lui Horia Sima (pierzându-l pe Virgil Madgearu), s-au opus la ducerea fără limite a războiului din Răsărit, s-au opus - uneori cu arma în mână, lucru dovedit - penetrării comuniste în România, s-au opus mitingului antimonarhic organizat de bolșevici la 8 noiembrie, făcând scut viu în jurul Regelui Mihai I și sacrificându-se cu acest prilej (pentru a căta oară?) bravul său tineret.

Să nu uităm că țărăniștii au câștigat în mod detașat alegerile din 19 noiembrie 1946, al căror rezultat a fost întors de comuniști în favoarea lor - a neprietenilor din răsărit. Alta ar fi fost soarta țării acesteia dacă țărăniștii ar fi accedat la cârma treburilor statului în acei ani ai invaziei asiatice. O singură dovadă este denunțarea de către Iuliu Maniu a Armistițiului, ca fiind incorect conceput și aplicat; iar asta la numai o săptămână după 23 august! Care alte glasuri s-au adăugat vehemenței șefului partidului nostru?

Limpezimea programului politic și fermitatea caracterului țărăniștilor le-au atras cele mai aprige răzburări, timp de 43 de ani de cosmar bolșevic. Crâncenă a fost reprimarea noastră. Dar, întocmai ca fabuloasa pasăre Phoenix, din cenușa aceluia Decembrie 1989, primul partid care a răsărit a fost partidul nostru. De aceea - fără ca să ne uităm trecutul - trebuie să privim spre viitor, convingși fiind că prin potențialul uman de care dispunem, prin excelența politică urmată, am devenit singura alternativă de guvernare a țării.

E bine să se știe!

Silviu Dragomir

Înlăturarea nedreptăților și intrarea în normalitate

Tragicul secol ce se apropie de sfârșit a fost bătut de cataclisme dezvăluite de două sisteme politice totalitare întemeiate pe URA: fascismul și comunismul. Ele erau caracterizate prin ura de rasă și ura de clasă.

Fiind potrivnice firii, ambele sisteme s-au prăbușit. Urmările lor fiind de asemenea potrivnice firii au trebuit și trebuie să fie înlăturate.

Fără înlăturarea acestor urmări, nu s-a putut și nu se poate reintra într-o viață normală, clădită pe principii a căror valoare și perenitate s-au verificat într-o foarte îndelungată existență a omenirii.

Dreptul la iubire și toleranță, ca și dreptul la respectarea proprietății, fac parte din aceste principii fără de care viața normală într-o societate, nu poate fi.

În art. 1 din actuala Constituție se prevede că în România, stat de drept, "drepturile și libertățile cetățenilor reprezintă valori supreme și sunt garantate".

Pe vremea fascismului (nazismului) în numele urii de rasă au fost tălăhrite bunurile proprietatea evreilor.

În timpul comunismului au fost tălăhrite bunurile acelor care prin munca lor au realizat o situație materială, de cele mai multe ori, concretizată în proprietatea asupra imobilelor.

Este evident că, reintrarea în normal nu este posibilă a se face numai în viitor, cu alte cuvinte să nu se mai răpească proprietatea doar de acum înainte, considerându-se că proprietățile jefuite până la înlăturarea comunismului ar fi fost bine și legal luate (cum din nefericire în România mai gândesc unii judecători, spre necinstea și rușinea lor).

La noi în țară, după prăbușirea fascismului, fostul ministru al Justiției, comunistul Lucrețiu Pătrășcanu (ucis mai târziu de comuniști într-un proces înscenat după propriul lor tipic) a propus și la 19 decembrie 1944 s-a adoptat Legea nr. 641 pentru "abrogarea măsurilor legislative antlevreiești", care în art. 1 a prevăzut:

"Sunt și rămân abrogate pe data publicării lor, toate măsurile legislative prin care s-au luat dispozițiuni discriminatorii privitoare la evrei. Prin efectul abrogării acestor legi, se anulează toate dispozițiunile juridice date pe baza lor de orice autorități publice, fie dispozițiuni generale, fie individuale inclusiv cele cuprinse în hotărâri judecătorești.

De asemenea se anulează toate dispozițiunile discriminatorii luate fără bază legală împotriva evreilor de către autoritățile publice".

În expunerea de motive la această lege, semnată de ministrul Justiției, se preciza în final că:

"... decretul-lege de față, inspirat din dorința lichidării radicale a situației create populației evreiești, este o lege de echitate".

Îată cum s-a reintrat în normalitate ca o consecință firească a abolirii unei puteri politice totalitare, întemeiată pe ura de rasă.

Simetric se impune, fără controverse inutile, tot pentru rațiuni de echitate și ca singurul mod posibil de reintrare în normalitate, după abolirea puterii politice totalitare întemeiată pe ura de clasă, promovarea unei legi prin care să se proclame:

"Sunt și rămân abrogate pe data publicării lor, toate măsurile legislative prin care s-au luat dispozițiuni discriminatorii în numele luptei de clasă. Prin efectul abrogării acestor legi, se anulează toate dispozițiunile juridice date pe baza lor de orice autorități publice, fie dispozițiuni generale, fie individuale, inclusiv cele cuprinse în hotărâri judecătorești.

De asemenea se anulează toate dispozițiunile discriminatorii luate de autoritățile publice, fără bază legală, împotriva cetățenilor români în aplicarea luptei de clasă".

La maladii (politice) identice, se impun remedii identice. Amzuță Constantin, (avocat)

Tristețe

Peste România s-a coborât o uriașă tristețe, învăluindu-ne și supunându-ne: s-a stins Patriarhul teologiei ortodoxe contemporane, nepretutitul Părinte Dumitru Stăniloae.

Sfârșitul acestui veac este marcat, pentru noi de patru personalități uriașe, unite printr-o linie de exemplaritate morală: M.S. Regele Mihai I, Corneliu Coposu, Petre Țulea și Elisabeta Rizea. Pe un alt plan, pentru toată ortodoxia, covârșitoare la acest sfârșit de mileniu, stă Precucernicia Sa Dumitru Stăniloae, cel aflat printre marii teologi răsăriteni (asemeni poate doar cu Vladimir Lossky) care au făcut din Ortodoxie subiectul cel mai important al teologiei contemporane creștine.

Va rămâne pentru noi Părintele Stăniloae drept cel care a predicat și a trăit "un esentialism în ortodoxie" și a nune a predicat și a trăit pentru și în

"existența întru Hristos", clădind cu echilibru edificiul unei "spiritualități integrale", care ne-a călăuzit la ieșirea din tunelul comunismului.

Dincolo de toate diferențele dintre noi, românii, un singur lucru ne-a solidarizat în trăirea acestei crize și un singur lucru ne apare acum cu adevărat drept important și ne domină existența tuturor: acest lucru minunat este creștinismul. Căci dacă, la ieșirea din comunism, n-am fi avut cărțile fundamentale ale creștinismului și între ele, cele ale Părintelui Stăniloae, poate ne-am fi pierdut spiritualitatea de tot.

Să mulțumim Precucerniciei Sale pentru bogăția pe care ne-a dăruit-o și să-l urmăm pe drumul regășirii Mântuitorului.

Petrișor Pelu

Programul manifestărilor dedicate dezvelirii bustului marelui patriot și om politic, Ion Mihalache

Joi, 21 octombrie 1993:

orele 11.00 - Târgul Săptămânal
Deschiderea Târgului Agricultorilor
Ediția I - 1993

orele 12.30 - Liceul Teoretic Topoloveni
Expunere: "55 ani de la întemeierea Școlii de menaj din Topoloveni și 35 ani de la înființarea Liceului Teoretic Topoloveni - Argeș" - prof. Eugeniu Mocanu, director al liceului.

Vineri, 22 octombrie 1993:

orele 16.30 - Sala cinematografului Topoloveni

Simpozion: "ION MIHALACHE - personalitate complexă a perioadei Interbelice", participă: ing. Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte al PNȚCD; prof. univ. Gabriel Tepelea, deputat; dr. ing. Barbu Pitigoi, deputat de Argeș.

Sâmbătă, 23 octombrie 1993:

orele 8.00
Vizitarea Târgului Agricultorilor - Ediția I - 1993
orele 10.00
Ceremonia dezvelirii bustului lui ION MIHALACHE.

Recenta admitere a României în Consiliul Europei este, fără îndoială, un eveniment foarte important. Se observă însă, imediat, că el este încă departe de a fi înțeles și asimilat în toată complexitatea sa. Și poate cea mai tristă constatare este aceea că nu se știe decât foarte puțin despre faptul că istoria, civilizația și cultura română n-au descoperit doar acum ideea de "Europa", valorile europene, tipul de societate și cultură europeană. La Strasbourg, s-a reinodată oficial, deci destul de formal, numai un fir întrerupt de o jumătate de secol. Românii au "descoperit", de fapt, Europa ca idee activă, civilizatorie și culturală încă din secolul 18, îndeosebi prin "Luminile" Scolii Ardelene. Noțiuni "europene" au circulat la noi încă mai înainte și apoi cu mare intensitate începând din secolul 19.

● Ce înseamnă cu adevărat "Europa"?

Ceea ce nu înseamnă că ideea de "Europa" este înțeleasă și asimilată în mod limpede și exact și azi de întreaga opinie publică românească. Inclusiv de partidele politice, multe de-a dreptul ostile integrării noastre europene. Foarte pe scurt - și din necesități strict introductive - trebuie amintite câteva aspecte fundamentale ale "Europei". Ea constituie o triplă realitate, lăsând la o parte dimensiunea strict geografică. Nu despre această Europă care se întinde (sau nu) până la Urali este vorba acum, ci în primul rând de un sistem de valori. După unii "Europa" este *elină în adâncime, latină în extensiune, creștină în înălțime*. După alții, "Europa" înseamnă *creștinism, umanism, rationalism, știință*. Există, fără îndoială, o "identitate culturală europeană", o cultură europeană.

În același timp, există un număr de *instituiții* specific europene, o Europă politică, economică și financiară, despre care este vorba, în împrejurarea actuală, în primul rând. Consiliul Europei face parte dintre acestea. Dar nu numai: Curtea internațională de justiție, o serie întreagă de instituiții legate de NATO (și multe altele) ne interesează în modul cel mai direct.

● Mentalitatea, profund antieuropeană, domină clasa politică nomenclaturistă aflată la putere

De reținut, în sfârșit, obstacolul cel mai greu de învins și asimilat dintre toate: *mentalitatea europeană*. Este vorba de o mentalitate și solidaritate comunitară, care presupune depășirea câtorva bariere esențiale. Suveranitatea națională înțeală să mai fie absolută. Ideea statului național închis devine inacceptabilă. Drepturile omului și ale minorităților sunt obligatorii etc. Sinteza se realizează în formula cel mai dificil de realizat: a fi "român" și "european" în același timp. Ceea ce presupune liberă circulație de idei și valori, bunuri și persoane, în ambele sensuri. Bineînțeles, în condițiile legale acceptate și respectate de întreaga comunitate europeană. Realitățile actuale trebuie privite însă în față: de la declarațiile de principiu și bune intenții la aplicarea și realizarea practică se observă încă o mare distanță. Scopul oricărei analize politice este de a merge la cauze și de a găsi soluții realiste. Să recunoaștem deschis și fără urme de intenții pamphletare: obstacolele în calea "integrării" noastre reale, în adâncime, sunt încă mari. Unele sunt chiar foarte mari.

Lucrează, mai întâi, în sens opus, mentalitatea profund antieuropeană formată și consolidată de regimul totalitar comunist timp de decenii. Ea domină și azi, în esență, clasa politică nomenclaturistă de la putere, formată fie la Moscova (definită în *Das Spektrum Europas* de H. von Keyserling, drept "polul de interes negativ al Europei"), fie educată în spiritul său profund antieuropean. Europa era și este încă

denunțată de mulți drept imperialistă și subversivă, capitalistă și decadentă. Astăzi avem totuși - ironie a istoriei - nevoie de împrumuturile sale. Întindem deci mâna, dar oficialii noștri care negociază sunt încă plini de resentimente. Cei mai cinici își spun ca de atâtea ori în trecut: *"Îi păcălim, îi ducem și de data asta"*. *"Le luăm banii și nu respectăm nici un amendament"*. Și multe altele de acest gen de foarte ieftină cacealma și șmecherie dâmboviteană. A raționa în acest mod, de altfel foarte specific comunist, este o mare naivitate.

România nu este azi în situația de a "păcăli" pe nimeni, deoarece ea are nevoie, în primul rând, de Europa și nu Europa de România. Zonă marginală, în trecut la întretăierea a trei imperii moarte, azi la periferia a două sfere de influență foarte instabile. Recent, B. Eltin - având nevoie de sprijinul generalilor ruși imperialiști - a avertizat NATO-ul că nu este de acord ca fostele țări socialiste să adere la acest bloc. Duș rece la Cotroceni. *"Cine a învățat la ruși nu poate gândi ca Bush"*. Ne amintim cu totii de

mai eufemistic - dacă ideea europeană, într-o formă sau alta, ar avea la noi efectiv o veche și puternică tradiție. Din nefericire, împrejurările istorice au împiedicat formarea și consolidarea sa. Spiritele "europene" au fost și au rămas până azi în netă minoritate. Pasopistii "bonjuristi" nu treceau de câteva sute. Orientările prooccidentale de mai târziu nu depășeau o pătură intelectuală restrânsă. Junimistii au dominat universitatea românească, pe latură filozofico-umanistă, dar nu mai mult. Francofonii și francofilii aparțineau doar clasei boierești și mării burghezii. Păturile profund istorice, ale poporului român nu erau prooccidentale și mai ales - precizare esențială - n-aveau de ce și cum să fie prooccidentale. Și aceasta din trei motive, de evocat foarte concis, dar cu toată claritatea:

Pe toată durata secolului 19 și până la primul război mondial (dar și mai târziu) structura socială - și deci mentală - a poporului român a fost predominant fărâncă. Iar aceasta s-a definit totdeauna prin spirit comunitar închis,

aspectele nu poate fi deci regăsită și asimilată decât de o viitoare burghezie medie românească, de o nouă pătură mic-burgheză, cu șanse încă incerte de dezvoltare rapidă.

● Regimul actual sprijină partidele și mentalitatea naționalistă, profund antieuropeană

"Europa" ca fenomen urban - cu tot ce implică el: idei, mode, limbaj, stil de viață etc. - este indisolubil legată de o astfel de evoluție socială. Or, politica de clasă a regimului actual face "totul" ca să împiedice formarea unei astfel de pături mijlocii. Fiindcă el știe foarte bine că o astfel de pătură bazată pe proprietatea și întreprinderea particulară, deci independență economică, este prin definiție ostilă colectivismului, dirigismului și centralismului de orice natură. Din care cauză, ea sprijină partidele și mentalitatea naționalistă, fundamental antieuropeană. Spiritul totalitar, structural antieuropean, vede într-o astfel de influență un pericol de moarte. Și, din punctul său de vedere, nu greșeste. Instinctul său politic, să recunoaștem, este sigur.

Din care cauză, integrarea "noastră europeană", cel puțin deocamdată și pentru o bună perioadă - încă aproximativă, formală, simplă "formă fără fond", un *pseudo* românesc în plus - va depinde în mod fundamental de evoluția raportului dintre democrație și naționalism din țara noastră.

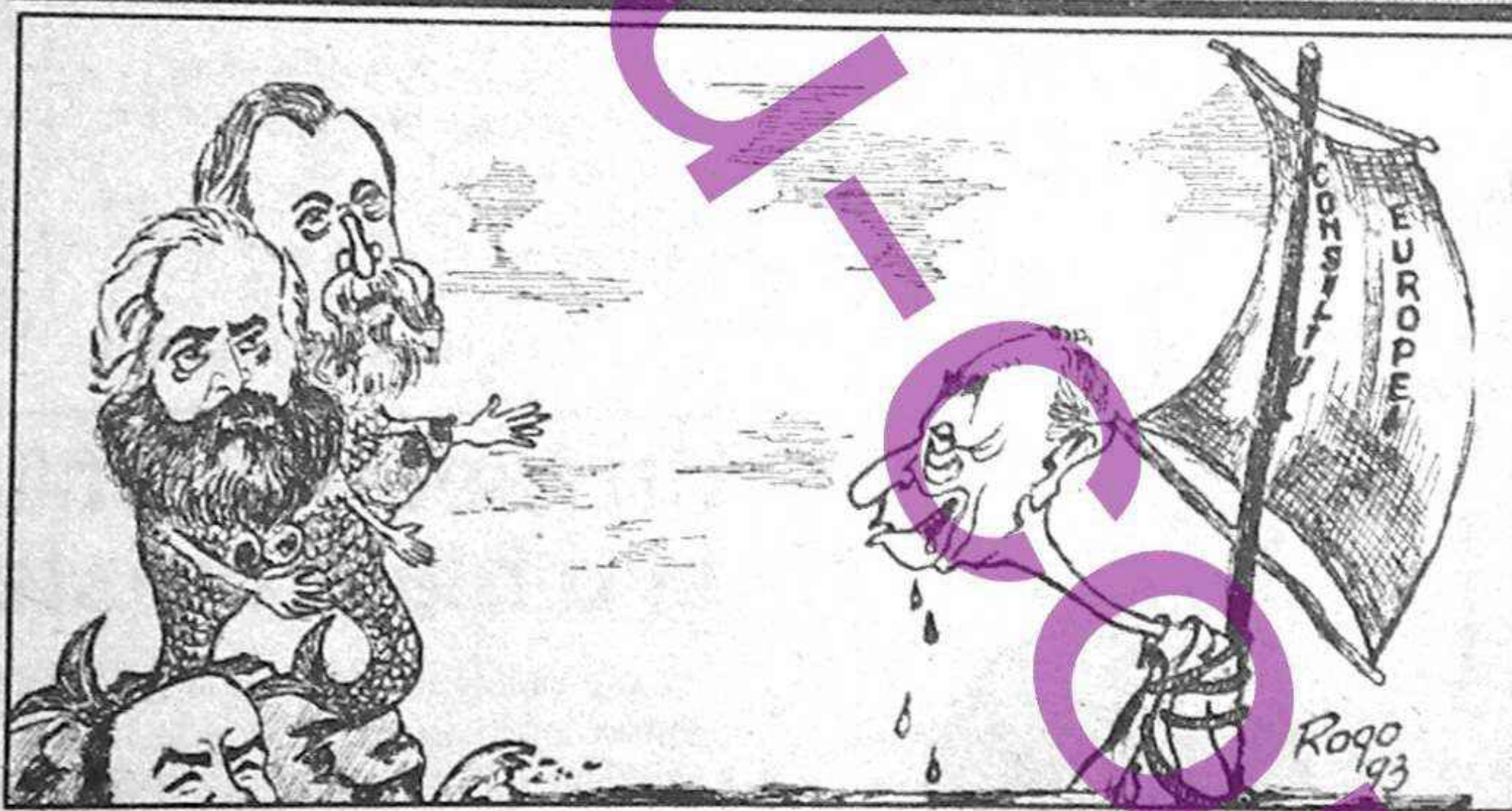
Democrația este total incompatibilă cu statul închis, politienesc, protectionist, restrictiv. Fără educația și practica democrației, ideea europeană nu poate deci prinde rădăcini și progrese în România. Vocatia sa europeană depinde deci de dezvoltarea instituțiilor și mentalității democrației românești, ostile oricărui centralism, dirigism și sovism. Din păcate, timp de decenii, au fost eliminate din gândirea și vocabularul nostru politic și cultural toate cuvintele și valorile europene, înlocuite de un limbaj sovietic artificial și inasimilabil, gen *hozrazciof*, și multe altele de acest tip.

Iată de ce formarea unei noi generații într-un alt spirit, în țări apusene și în SUA, reprezintă o mare, o foarte mare șansă pentru integrarea noastră reală viitoare în sistemul de gândire și organizare culturală și socio-economică europeană. Problema, în ultimă analiză, nu este deci de a fugi în Europa, ci de a o aduce "acasă". Așa cum își propune, de altfel, și o recent înființată fundație *Europa aici* (8 mai 1993). Astfel de inițiative interesează toate partidele democratice de centru din România, deci și PNTCD. Căci ele urmăresc în același timp dialogul, confruntarea pozitivă, depășirea complexelor de inferioritate și superioritate, urmate de integrarea firească, organică, în toate structurile europene, unde venim cu întreaga noastră personalitate. Iar aceasta nu se poate dezvolta în mod liber și creator decât într-un astfel de climat. Imensa prostie: "Lumina vine de la răsărit" este și rămâne una din cele mai catastrofale amintiri ale istoriei noastre.

Adrian Marino

CU CINE?

A "intra" în Europa, un deziderat greu, dar nu imposibil de îndeplinit...

sloganul din timpul alegerilor. Pe scurt, cel mai mare dușman al integrării noastre europene este și rămâne oligarhia nomenclaturistă actuală. Transpunerea în practică a principiilor, valorilor și standardelor europene i-ar submina în mod radical și definitiv puterea. De unde și reflexul său defensiv permanent de închidere și izolare, de pseudodeschidere, de simulare, duplicitate și mistificare. Nomenclatura politică este prin definiție antieuropeană. Capitala sa politică și spirituală a fost și este în continuare Moscova. Iată de ce telegramele de presă ce vin din această zonă sunt citite în această perioadă agitată cu înfrigurare și bătaie de inimă, la Cotroceni, din oră în oră.

● "Europa" este în esență un fenomen urban, citadin

O astfel de situație n-ar fi chiar atât de gravă - de determinantă, să-i spunem

autarhic, etnicist, cu tendințe mai mult sau mai puțin inevitabil xenofobe. "Europeanul" era și este "străinul" prin definiție. Deci inasimilabil, potențial periculos, suspect întotdeauna. Este absolut limpede (și perfect explicabil de altfel) de ce membrii unei comunități tradiționale, închise, ritualiste, folclorice, trăind - vorba lui Blaga - "în zărise cosmică" și într-un univers mitizat, nu se poate regăsi într-o structură spirituală și socială europeană. Ea este în mod firesc și necesar mai mult sau mai puțin cosmopolită, defolclorizată, laicizată, individualistă și pluralistă.

Dar nu numai atât. "Europa" este în esență un fenomen urban, citadin. Iar structura noastră socială, tradițională, până foarte recent, a fost doar una sătească. Aristocrația și pătura latifundiară, singure permeabile influențelor occidentale, au dispărut de mult.

Burghezia care tindea să le ia locul a fost în bună parte distrusă de regimul comunist. Ideea europeană sub toate

Corupătorii sunt mai puțin vinovați decât corupții?

Desi scriu acest articol cu patru zile înainte de apariția ziarului, sunt sigur că nimic nou nu se va mai spune despre "corupții" de la Televiziune. Doar fabulatii, eventual la comandă. Iar cei "în drept" să cunoască adevărul vor da vina pe Parchet, care trebuie să fie secretos până la "instrumentarea" cazului. Nu vom afla deci, de ce o firmă ce dorea să-și facă reclamă, poate cu bani mai puțini, a avut muștrări de conștiință și s-a dus la poliție să-și "toarne" pe cei doi "contabilabili". De fapt, nici firma nu este indicată "oficial", ci doar se bănuiește. O să trăim și o să vedem cât de albe sunt atele povestii. Pentru că nu mi pot închipui atâtea prostii și la corupți și la corupători, să vină la Televiziune ca la colț de stradă: ia banii, dă-mi marfa. Mai ales că, din câte am înțeles, reclama era doar în proiect. Și chiar dacă au fost prinși redactorii cu dolarii, nu firma i-a dat cu știrea poliției, pentru că riscul unei reclame mai dezastruoase ca aceasta nici nu se poate. Deci, s-ar putea să nu existe nici o firmă implicată și totul să fi fost o înscenare pentru "testarea" celor doi redactorii. Dar, în acest caz, au fost mai înțâi delatorii, care la rândul lor au fost corupți, dintr-

un motiv sau altul, să arunce năpasta pe aceștia și nu pe alții. Dar, să nu vorbesc cu păcat. Este posibil ca doar aceștia să fie corupții de la Televiziune. Desi, după cum cred că ați sesizat, de la "Intermercato" încoace, nu doar riscul de "mea culpa" a fost.

Dar oare numai cu banii politiei poate fi descoperită corupția? Sau scopul corupției este numai banul? Imi amintesc o emisiune în care a fost prezentat Adrian Păunescu, înainte de alegeri, dar nu ca poet, ci ca "om de bune" din perioada ceaușistă. Era cât pe-ci să fie "scos erou". S-au prezentat și unele filmări din care rezultă cât bine a făcut nevoiașilor. Au fost arătați (filmate) câțiva țărani cărora Păunescu le-a făcut "rost" de aprobări pentru butelii. Asta ca să se știe că Păunescu, ales, va fi și mai bun ca Coposu care vine să ia moșiile. Și, după cum se știe, a luat Păunescu ca să nu încapă pe mână altora. Adică s-a prezentat la Televiziune una din cele mai frecvente metode de corupere a oamenilor în perioada "de aur" ca fiind "normalul" și în timpul "noii ordini". Cine nu știe, de exemplu, că buteliile se vindeau numai cu aprobarea secretarului de partid, în fiecare sat

și fiecare unitate economică. Nu însă dacă te vedeai crăpat de nevoie, ci dacă te vedeai prezent la "aplauze", prezent la "Cântarea României", într-un cuvânt, dacă aveai "activitate obștească". Iar până să-ți dea butelia te ținea sub observație. Culmea este că aceiași secretari, cu alte funcții acum, nu văd că forța lor constă în asemenea metode de corupție. Și pentru că tot aceștia conduc, vânzarea buteliilor se face prin primării și prin sindicate. De data aceasta nu numai pentru aplauze, ci și pentru vot. Iar ca un primar sau un lider sindical să-și "oproprie" oamenii cu... butelii trebuie să aibă relații, mai sus,

pentru obținerea aprobărilor, pentru că guvernul a interzis fabricanților de butelii să vândă altcuiva decât primăriilor și sindicatelor. Este clar, deci care trebuie să fie culoarea politică a celor care pot obține aprobări. Iată deci unde duce "nevinovata" butelia a lui Adrian Păunescu, popularizată, fără greață, de către Televiziune. Asta nu înseamnă corupție?

Ion Sterian

În viziunea PDSR, țara e pândită de mari pericole

DI senator PDSR (FDSN) Florin Rădulescu Botică, presedintele delegației Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, a făcut de curând o declarație năucitoare: "Țara e pândită de mari pericole pe plan extern și pe plan intern (...). Cele spuse de mine sunt în consens cu partidul meu (sic!)".

D-sa a comentat aceste afirmații în exclusivitate pentru Dreptatea: "Există forțe politice care vorbesc despre pericolul iugoslavizării României și nu pot crede că se vânturează o asemenea sperietoare în lipsa argumentelor. De asemenea, în raportul SRI am constatat o sumedenie de date și acțiuni îndreptate împotriva siguranței naționale. Pe plan intern, prețul plătit pentru reformă în toate zonele economice și socialului au determinat momente acute de tensionare. Guvernul, devotat reformei în toate planurile, a subliniat clar că acțiunile de restructurare nu pot fi duse cu riscul destabilizării".

Trebuie să recunoaștem că dl Botică combate bine, și că, în general, nu avem nevoie de pericolele altora, fiindcă avem și noi pericolele noastre autohtone, proaspete, viguroase și cu mintea odihnită.

Ovidiu Pătrășcanu

La recepția oferită de Banca Română de Comerț Exterior (BRCE) cu ocazia aniversării a 25 de ani de la înființare, ziaristii prezenți au consumat o abundentă fantastică de mâncare, băutură și personalități ale vieții financiare românești. În afară de purceii la tavă, foarte picant a fost și un lucrător al băncii, care lejer ebrietat s-a adresat invitaților: "Alo! Tăticu! v-afi luat dom'ne pahar? Atunci treceti în camera

Cu bani mulți, Banca Română de Comerț Exterior a aniversat 25 de ani de la înființare

ai a mare pe stânga. Hai tăticu! Hai! să vă dea Dumnezeu sănătate!". Același "tăticu" a încercat să ofere oaspeților un recital "solo voce", însă avântul i-a fost tăiat de dl Pascariu, presedintele BRCE care, siderat de asemenea avânt lirico-bahic a exclamat - în șoaptă, ce-i drept dar extrem de palid - "Să-l ia naibii cineva de acolo. Urgent!".

Situația a fost salvată cu nonsalanță de Victor Surdu, care i-a luat lui "tăticu" microfonul și a interpretat o melodie din proverbial de vast repertoriu al său.

În rest, a fost o seară plăcută, a plouat strasnic tot timpul, într-un cuvânt, o vreme numai bună să-ți numeri banii.

Ovidiu Pătrășcanu

Întrebări adresate Guvernului de dl Barbu Pitigoi, deputat PNTCD, luni 4 octombrie a.c.

● La S.C. Avis S.A. Arad au fost concediați 1 350 de salariați din totalul de 3 600, motivul fiind situația financiară precară a societății.

Cum se implică Guvernul în salvarea acestei situații și a multora asemănătoare?

● O altă întrebare care așteaptă încă răspuns a fost adresată SNCFR-ului. Cum înțelege Societatea Națională a Căilor Ferate să valorifice și să salveze de la degradare materialul rulant abandonat pe liniile de garare, pe zeci de kilometri, în toate stațiile de cale ferată între localitățile Pitești și București?

Cuvântul dlui deputat Pitigoi s-a încheiat printr-o interpretare: când va lua guvernul o hotărâre politică privind investiția păguboasă de la Krivoi-Rog, Ucraina, unde se irosesc milioane de dolari fără șansă de reușită?

Rata inflației

Pentru cei cărora sporirea haotică a preturilor nu le mai oferă suficiente repere și a căror încredere în cifrele oficiale este relativă, care totuși ar vrea să aibă o imagine plastică a proporțiilor scăderii puterii de cumpărare a monedei în România, există un indicator, nu chiar la fel de fin ca cifrele Direcției Centrale de Statistică, însă perfect operabil.

Este știut că în seria valorilor banilor în circulație există și cea mai mică piesă acceptată în efectuarea plăților. Fiecare dintre noi poate constata, pe viu, care este cea mai mică piesă monetară utilizabilă. Făcând raportul dintre valorile cele mai mici acceptate în circulație în diferite momente avem un indicator cu care ne putem orienta pentru a ne face o imagine.

În 1952 cea mai mică piesă în circulație era piesa de 1 ban, în 1966 cea de 5 bani, prin 1985 cea de 15 bani iar în 1989 cea de 25 de bani. Reiese că între 1966 și 1989 valoarea leului a scăzut de circa 5 ori. Este o inflație târâtoare, controlată, cu preturi menținute artificial, cu o penurie în creștere.

Dacă la începutul anului 1990 încă mai era utilizabilă piesa de 25 de bani, acum, în toamna anului 1993 cea mai mică piesă în folosință este cea de 5 lei. Este clar că în intervalul amintit, valoarea leului a scăzut de cca 20 de ori. Foarte curând este posibil să ne fie de minimă folosință piesa de 10 lei, aceasta însemnând o depreciere a leului, față de 1989, în raportul 1/40. Este evidentă

degradarea rapidă a puterii de cumpărare a monedei naționale în ultimii ani, cu accentuare după 1992.

Pentru comparație, în efectuarea plăților în SUA, cea mai mică unitate monetară este piesa de 1 Cent, pe tot parcursul acestui secol, în R.F. Germania piesa de 1 Pfennig (din 1948 încoace).

Nu dispunem de date concrete privitor la situația din C.S.I. sau la aceea din Iugoslavia. Poate ne ajută specialiștii!

■ Corneliu Olaru

Un biet ministru și o biată cinste

După incisivul tușeu analitic în curriculum vitae lui Petre Sălcudeanu făcut de condeierii de la "Cuvântul", s-a relevat sorgintea autobiografică a "bunicului", faimosul detectiv din nu mai puțin faimoasele romane politiste ale proaspăt unsului ministru al Culturii. La vremea tinereții, viitorul ministru a fost un destoinic plutonier de miliție care își redacta rapoartele de sectorist în două exemplare, unul servindu-i ulterior la elaborarea unor adevărate capodopere: "Un biet bunic și o biată crimă", "Bunicul și păcatele lumii", "Un bunic și o biată aventură", "Bunicul și o lacrimă de fată", "Un biet bunic și o biată cinste" etc.

Iată însă că bietul bunic, ajuns ministru, se spurcă la "păcatele lumii" și-i trage o beție de pomină în sediul ministerului. Apoi, dându-și "biata cinste" pe rusine, tabagiul culturalizat încearcă și "o biată aventură" cu ofiterul de serviciu, rezultatul fiind "o lacrimă de fată" și presa pe cap.

După toată povestea asta așteptăm și noi o biată demisie!

■ Marcel Munteanu

Tradiții economice comuniste: producția pe stoc

Conform datelor puse la dispoziție de Comisia Națională pentru Statistică, în perioada ianuarie-august 1993 producția industrială a "înregistrat o tendință de redresare constatată de la începutul anului", producția de cereale de asemenea a crescut, balanta comercială aproape s-a echilibrat, înregistrându-se în concluzie numai fenomene pozitive.

Totuși, omul de pe stradă nu a simțit acest lucru. Pentru el nu s-a schimbat nimic. Și atunci se întreabă ce se întâmplă? O explicație este și aceea că o parte din întreprinderi refuză să se adapteze condițiilor impuse de economia de piață ignorând total mecanismele pieței. bineînțeles cu acordul tacit al statului. Astfel, se produce încă pe stocuri ca în vremurile pe care le credeam de mult apuse, acestea însumând la sfârșitul lunii august 927 miliarde de lei, ceea ce reprezintă 69,6% față de producția aceleiași luni. Aceasta este de fapt creșterea producției cu care se laudă echipa guvernamentală. Din moment ce produsele finite nu au căutare, ele rămânând în depozitele producătorului, este aberant să susții că producția "a înregistrat o tendință de redresare" Iată de ce această creștere nu este reflectată în salarii și implicit în creșterea nivelului de trai. Iată de ce în buzunarul oamenilor nu intră mai mulți bani deși ei știu că muncesc.

■ Oana Stănculescu

Ion Mihalache "12 scrisori către plugari"

Motto: "Credit, organizare și educațiune sunt Tatăl, Fiul și Sfântul Duh al agriculturii române".
Ion Mihalache, 1930

După cum ne-am obișnuit în cei 45 de ani de comunism, cu cât o minciună este mai gogonată cu atât este mai credibilă. Marea majoritate a minciunilor lansate de puterea neocomunistă actuală, bazându-se pe acest principiu, reprezintă exact variante diametral opuse adevărului. Un exemplu în acest sens este politica agrară a P.N.Ț.C.D. în varianta evident mincinoasă a președintelui Iliescu și a susținătorilor celor trei trandafiri. Prin falsificarea istoriei se urmărește astfel acreditarea ideii că P.N.Ț. reprezenta în perioada interbelică Interesele moșterilor și că politica actuală a P.N.Ț.C.D. este opusă intereselor țăranimii. Cunoșcând faptul că cel mai eficace adversar al minciunii este adevărul, vom prezenta în câteva episoade cele mai relevante aspecte ale politicii agrare a P.N.Ț. din perioada interbelică, prin vocea celui mai de seamă reprezentant al acesteia, marele om politic, Ion Mihalache.

În anul 1930, ministrul agriculturii, Ion Mihalache, se adresa direct țăranilor printr-o carte intitulată: "12 scrisori către plugari". Scrisă într-un limbaj deosebit de accesibil țăranilor, cartea cuprinde sfaturi practice cu privire la toate problemele agriculturii în gospodăria țărănească: Pentru început, prezentăm introducerea la această carte, un text plin de înțelepciune și în același timp de o actualitate izbitoare:

"Să-mi dați voie, frați plugari ca din când în când să vă dau câte un stat de aici din fruntea Ministerului Agriculturii.

Fiindcă tocmai de când sunt în capul acestui Minister îmi dau seama mai bine că degeaba am face legi bune pentru agricultură, degeaba am plăti lefuri la slujbași, degeaba am da subvenții pentru semințe, instrumente și vite și toate câte mai trebuie, dacă odată cu acestea nu s-o lumina și mintea plugarului; orice ar face guvernul, pentru plugarul nepriceput și lenș, tot una este.

Este ca și când ar ploua de sus pe un pământ din care lipsește sămânța. Pe câtă vreme dacă la ajutorul de sus se mai adaugă mintea și hărnicia plugarului, atunci rodul iese însutit.

Nu țările care au pământul cel mai bogat produc multe roade, și nici

acelea unde ploaia cade mai regulat; ci acelea unde plugarii sunt mai luminați, cu economie mai strânsă, cu cooperative mai bine organizate.

Căci pământului sărac omul deștept iarăși i-a găsit leacul: îl îngrașă de nu se mai cunoaște că a fost sărac.

Și lipsei de ploaie omul deștept i-a găsit leac: abate apa din riuri, ori găurește pământul și o face să țâșnească din măruntaiele lui.

Mai greu este să găsești leac neștiinței, căci lumina nu se vâra dintr-o dată în capul omului, ci trebuie să alerge și el după ea.

Eu dacă aș avea o putere n-aș face altă lege decât una singură: să nu mai fie nici un plugar neluminat; să știe fiecare atâta cât știu cei mai luminați țărani de prin Danemarca, Olanda, Elveția.

Ce minue ar fi! Fără un pic de

ploaie mai mult decât se îndură azi Dumnezeu să dea rodul țării de pe cele 12 milioane de hectare care se însămânțează anual ar putea spori cu vreo 500 kg/ha., adică cam cu vreo 600 000 de vagoane pe an mai mult decât azi.

Pe jumătate dacă ar fi, știți ce ar însemna asta pentru țara noastră? Curat "viitor de aur".

IATĂ CE AȘTEAPTĂ ȚARA DE LA MINEA PLUGARILOR

De aceea vom îndemna din toate părțile la luminare, vom încuraja pe acei ce arată acte de învățătură și ne vom gândi cum să silim pe îndărătnici să se lumineze și ei, căci îndărătnicia lor nu le păgubește numai lor, ci și Țării care a dat pământ ieftin și care face și azi jertfe pentru ei."

Ing. Gheorghe Zambilă

Din inițiativa și cu sprijinul P.N.Ț.C.D. Trei țărani români au vizitat Germania

P.N.Ț.C.D. a inițiat și sprijinit contacte cu reprezentanții CDU din landul Baden-Württemberg, din Germania, pentru a fi realizate vizite ale țăranilor români în acest land. În baza acestei înțelegeri, din județul Brașov, au fost în vizită țărani: Ștefan Isopel, viceprimar în Cața, Gheorghe Gavrilă din Lisa și Viorel Miloșan din Recea. Întors în țară, viceprimarul Ștefan Isopel ne comunică impresiile prilejuite de această vizită.

Sunteți din inimă bine venit la familia Jaggle! ("Sie sind Herzlich Willkommen bei Familie Jaggle")

Acesta a fost mesajul cu care am fost întâmpinat de către familia Manfred Jaggle din satul Grostissen, Landul Baden-Württemberg din Germania, familie care m-a găzduit timp de aproape două săptămâni.

Urmare bune colaborări dintre P.N.Ț.C.D. și CDU din Landul Baden-Württemberg, pentru a

ne cunoaște, în ideea unor schimburi reciproce, s-a organizat călătoria a șapte țărani din România în Germania.

Ajunși în Stuttgart, am fost întâmpinați de domnul Josef Miller, reprezentant al CDU din acest land, organizator al acestei acțiuni.

Timpul a trecut atât de repede încât acum, la întoarcere acasă, realizez cu adevărat cât de interesant și util a fost tot ce am văzut și trăit acolo.

M-au surprins căldura și prietenia cu care am fost înconjurat în sânul acestei familii tipice de fermier, care este practic nucleul agriculturii germane.

Acest țaran, Manfred, pe care l-am surprins în una din zile în fața calculatorului propriu, harnic, ambițios, dar în

același timp un om simpatic, împreună cu mijloacele sale tehnice foarte moderne, obține, de la cele 120 capete bovine și 50 ha de pământ, un randament care se reflectă în nivelul de trai al întregii familii, care este deosebit de ridicat.

Am participat împreună cu familia gazdă la manifestările satului Simtindmme, foarte apropiat de ei, am fost la biserică, la o nuntă și la o sărbătoare sătească. Populația din zonă este de religie catolică. Toți sunt credincioși și respectă această religie de la mic la mare, iar manifestările tradiționale sunt pline de voie bună și foarte expresive.

Am vizitat mai multe obiective, am avut întâlniri cu diferite personalități, am realizat în final prietenii cu mai multe familii, cum sunt: Manfred Jaggle, Josef Miller și Hermann Blaser, pe care le-am invitat să ne viziteze țara și satul meu.

Țăranii din acest land sunt organizați în "Landesbauernverband", organizație independentă care, împreună cu CDU, le reprezintă toate interesele la nivel de land și de țară.

În cadrul relațiilor de amiciție între P.N.Ț.C.D. și CDU sper ca această acțiune să devină tradițională pentru că în viitor să existe și să se dezvolte relații între țărani români și cei germani și între organizațiile acestora.

Mulțumesc organizatorilor pentru posibilitatea de a vedea și învăța din munca și viața țăranilor din Germania.

Ștefan Isopel
țaran din comuna Lisa, jud. Brașov

Țăranii, acești etern nedreptățiți

Cu prilejul discutării în plenul Senatului a "Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 80/92, privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale agricultorilor", senatorul Matei Boilă a propus introducerea unui nou alineat la art. 8 indice 1 cu următorul cuprins: "Celor care au lucrat în CAP-uri li se va socoti vechime în muncă și se va lua în calcul la stabilirea cuantumului pensiei, diferența dintre vârsta avută la data intrării în CAP și 18 ani".

Acest text de lege ar repara - din păcate în foarte mică măsură - nedreptatea care s-a făcut celei mai năpăstuite categorii sociale: țăranii.

Din partea majorității "PDSR-PUNR-PSM" s-a invocat imposibilitatea adoptării textului, întrucât nu tine seama de principiul conform căruia pensiile sunt acordate din

contribuția celor care beneficiază de ea.

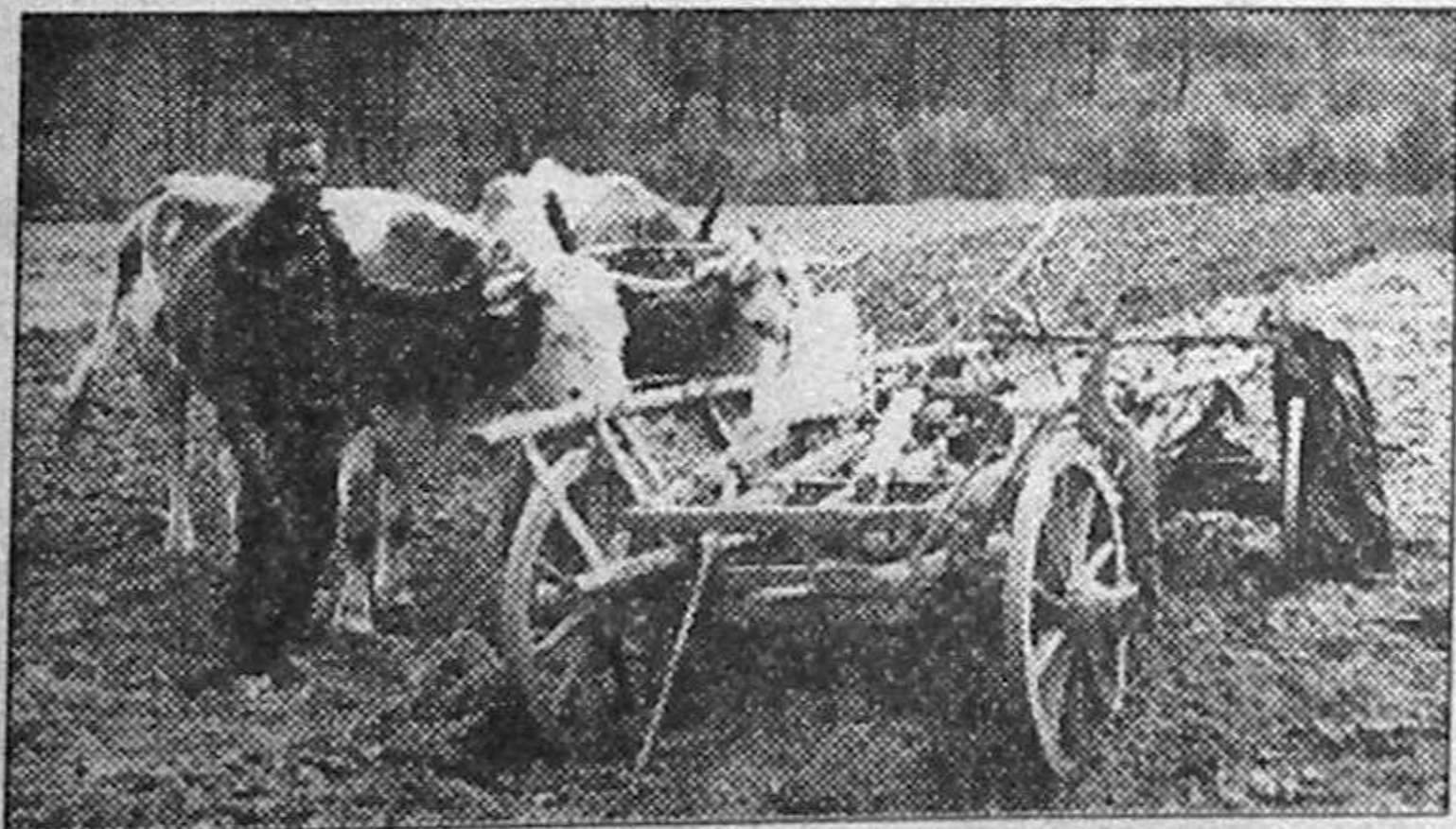
Luând cuvântul, mai multi senatori PNTCD (Tănase Tăvală, Șerban Săndulescu) au arătat că țăranilor care ar beneficia de această dispoziție normativă li s-a furat mult mai mult din propria lor muncă decât cele 2 până la 3 la sută procente prelevate ca atare altor categorii de salariați.

De altfel, însăși Légea 80 prevede excepții notabile de la principiul contribuției.

Bineînțeles, s-a ajuns la vot și bineînțeles discutarea amendamentului în comisie a fost respinsă. Bucuros, un senator PDSR a exclamat: "Victorie!"

Da, victorie, a remarcat în concluzie domnul senator Matei Boilă, victorie, pentru a nu știu cata oară, a majorității parlamentare împotriva țăranilor.

Liviu Ghițescu

Fostul sediu central al UTC-ului, Un imobil dârz disputat

Imobilul din strada Dem. I. Dobrescu nr. 4-6 a fost construit în anul 1937 de către arhitectul Octav Doicescu, fondurile necesare fiind obținute din donațiile cinemafiliilor. Începând cu data de 1 septembrie 1938, clădirea a devenit Oficiul Național al Cinematografiei. Iată cum o descrie Paul Călinescu în lucrarea "Proiecții în timp - amintirile unui cineast".

"...Auditoriul(...), tratat acustic, cu aer condiționat, instalații electrice și săli de montaj, având o suprafață de circa 200 mp, era, în 1939, unicul platou din țară care putea să poarte numele de "Studiou de film".

Studioul construit de către arhitectul Octav Doicescu(...) după indicațiile și calculele efectuate de Fontanel, avea o foarte bună acustică, considerat fiind drept unul din cele mai bune ton-studio-uri din Europa.

Platoul era dotat cu o cabină de proiecție necesară postsonorizării și cu o cameră de rezonanță construită după o formulă originală a lui Fontanel. Camera de rezonanță, de forma unui ou, era amplasată sub planșeul studioului(...) Camera de rezonanță era mândria noastră ori de câte ori primeam vizita unor

cinești străini".

În 1956, imobilul a fost preluat în mod abuziv de către fostul regim, fiind încredințat utc-ului, fără nici un act normativ translativ de proprietate. Firește ar fi fost ca, după dispariția în 1989 a acestei organizații, imobilul să fie restituit Centrului Național al Cinematografiei, succesor al O.N.C. Acest act de dreptate s-a împiedicat însă de opoziția... uteciștilor. Incredibil, dar chiar și în ziua de astăzi aceștia refuză să elibereze sediul.

O asociație liberă și prosperă

Evenimentele din decembrie 1989 au făcut ca în această clădire (aflată în spatele fostului c.c. al p.c.r.) să fie surprinși atât foști uteciști "fruntași", cât și revoluționari. Dintre aceștia, o parte au fondat Asociația Tineretului Liber din România, care, în timp, s-a debarasat de persoanele bine intenționate, lansându-se în diferite activități mai mult sau mai puțin dubioase, menite să aducă doar profitul. În prezent, această asociație numără mai puțini membri activi decât limita minimă admisă de lege, mulți retrăgându-se fără a mai solicita să fie scoși din evi-

dente. În ianuarie 1990, Asociația Tineretului Liber se adresează conducerii FSN, obținând aprobarea de a ocupa provizoriu zece încăperi din acest imobil. În mod ciudat, contractul de închiriere PROVIZORIU, încheiat între asociație și Întreprinderea pentru Administrarea Clădirilor, în patrimoniul căreia se afla imobilul, prevede închirierea întregii clădiri, care cuprinde

110 încăperi. Printr-un decet din același an, clădirea a fost restituită CNC-ului. La aceeași dată, a început și ofensiva asociației care, printr-un lanț de abuzuri și ilegalități, continuă și în ziua de astăzi să ocupe clădirea. În prezent, Centrul Național al Cinematografiei își desfășoară activitatea înghesuit în câteva încăperi din sediul RADEF, în timp ce respectiva asociație se ocupă cu... strângerea chiriiilor de la firmele cărora le-a subînchiriat. În 1993, printr-o altă hotărâre a Guvernului, imobilul a fost DIN NOU transferat CNC-ului, întrucât lanțul de "întâmplări" care favorizau prelungirea ocupării în mod abuziv de către asociație a imobilului părea că nu se mai termină. Văzându-se încolțiți, aceștia au reclamat CNC-ului la... PD(FSN), dând litigiului o tentă politică. Problema s-a rezolvat doar în aparență și este de presupus că, în continuare, aceștia vor ocupa clădirea, strângând bani grei de pe urma chiriiilor, în detrimentul cinematografiei naționale. Chair și în contextul actual, când corupția atinge cele mai înalte nivele, o asemenea sfidare este prea mult.

Daniel Purec

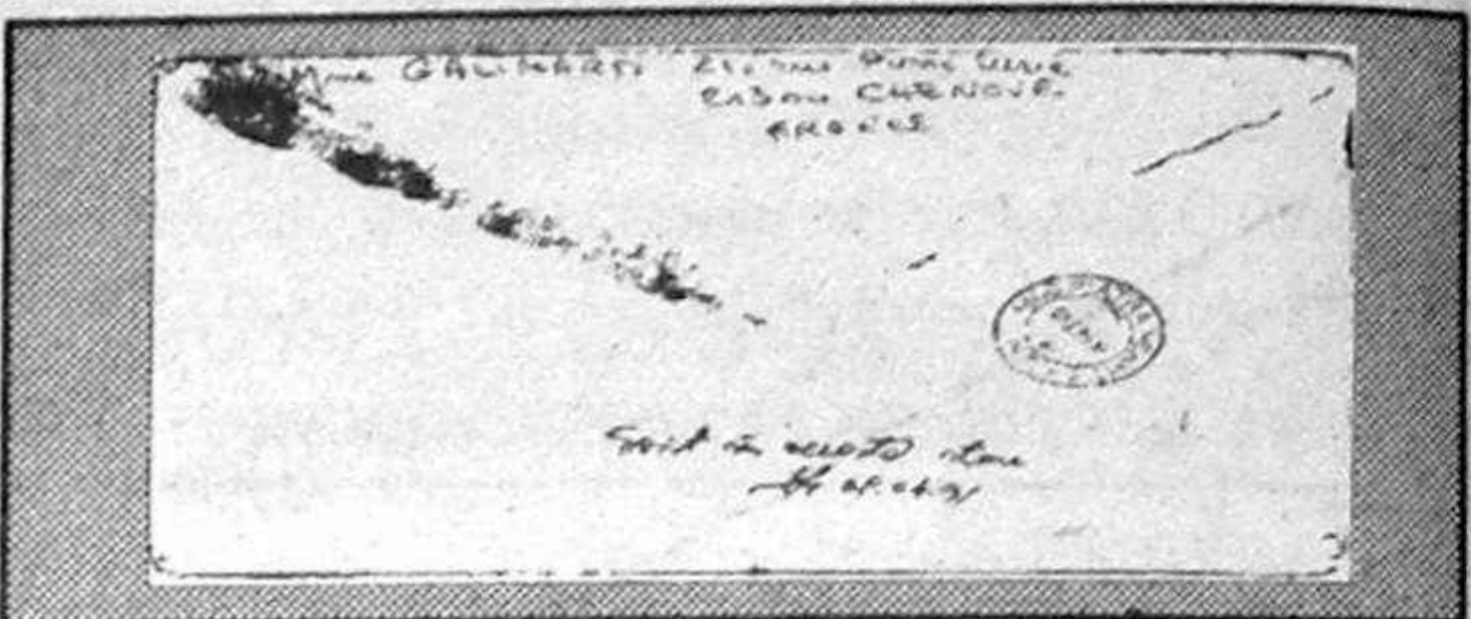
Alte măști, aceeași piesă

Di Doru și doamna Mihaela Gabor din Piatra Neamț, profesori de limba engleză, întrețin de mulți ani o corespondență firească și cuminte cu patru-cinci colegi din Franța, Canada, Anglia, S.U.A.

Cei doi copii ai familiei Gabor, Natalia și Theodor, elevi, în vârstă de doisprezece ani, în timpul liber procedează la fel.

Până în decembrie 1989 corespondența celor menționați mai sus era riguros cercetată de funcționarii Securității. Plicul era relipit cu un adeziv ordinar și reintrodus în circuit. Traseul corespondenței era următorul: de la expeditor scrisoarea ateriza direct în biroul securistului care avea în evidență acest compartiment aflat de regulă, în incinta Oficiului P.T.T.R. De acolo scrisoarea ajungea la destinatar. Când corespondența era violată nedebaci, penibilul situației se rezolva printr-o scurtă notă înscrisă pe plic: "SOSIT ÎN ACEASTĂ STARE".

Relipită cu un soi de clei folosit doar prin cizmăriile de mahala (vezi EPOCA MARELUI CĂRMACI - CĂRPACI) scrisoarea ajungea, într-un târziu și la destinatar (când

ajungea!). La vremea aceea nu era greu de bănuț cine executa asemenea "manopere". După Revoluția sângeroasă din decembrie 1989 situația a rămas neschimbată: același clei de oase scuipat sfidător pe plic.

Domnul Virgil Măgureanu susține că S.R.I.-ul nu are nici un amestec în aceste mizerii post-revoluționare. Înainte era Securitatea.

"Azi (deși a dispărut) o vedem și nu e". Printre semne de întrebare o certitudine: hoțul nepris este negustor cinstit.

Tânărul elev Petre Mircea Cotan din Ploiești, în vârstă de zece ani poartă o nevinovată corespondență pe teme biblice cu Alianța Evanghelică. De fiecare dată scrisoarea trimisă sau primită este desfăcută, plicul rupt.

Domnilor curioși, copiii Theodor și Natalia Gabor cât și Petre Mircea Cotan nu s-au apucat încă de trafic cu arme și droguri, de politică nici atât.

Mihai Sorin Galdău

Doamnei Elena Dobrescu i s-a recunoscut calitatea de persoană persecutată din motive politice În această calitate se încearcă evacuarea ei din locuință

Pentru Dobrescu Elena din București, tragedia a început încă din anul 1968, când era angajată ca laborantă la ICMC și a semnalat diferite abuzuri ale unor angajați protejați de cei din conducere. Evident, a devenit indezirabilă. Așa se face că în anul 1969, în urma unor îmbolnăviri succesive care au culminat cu o fractură și o boală profesională, ale cărei sechele mai persistă și astăzi, a fost dată afară din serviciu, pentru că a depășit limita maximă de 90 de zile de concediu medical admisă de lege. A urmat un șir de contestații, insistențe și procese prin care a încercat în zadar să-și facă dreptate. Conducerea întreprinderii nu avea de ce să fie concesivă cu o persoană atât de incomodă. Rămasă fără nici o posibilitate de a-și câștiga existența, disperată, după aproape patru zile în care nu a avut ce mânca, a scris o poezie cu un conținut anticomunist, pe care a citit-o unor cunoștințe. "Turnată" la securitate, a fost anchetată și internată la Spitalul nr. 9, secția Bălăceanca, fiind considerată "bolnav mintal periculos", căruia i s-a aplicat "tratament medical obligatoriu în condiții de spitalizare". Bolnavă sau nu, știm cu toții cam ce însemna acest verdict pentru o persoană neagră de către puterea din acea vreme. După câțiva ani de luptă cu burocrăția, șicanele, abuzurile și brutalitatea milițienilor, în anul 1988 reușește "performanța" de a obține o locuință. După ce a primit repartiție pentru garsoniera nr. 51 din blocul nr. 40 de pe strada Schitulului, a fost constrânsă să încheie proces verbal de predare-primire pentru garsoniera nr. 59, care se afla într-o stare avansată de degradare.

Administratorul Constantin Gâscă sâsâie cu înverșunare

Era aproape imposibil ca o persoană cu niște venituri care erau aproape sub limita posibilităților de supraviețuire

să poată investi sumele necesare efectuării reparațiilor. Garsoniera fiind nelocuibilă, Dobrescu Elena și-a depozitat mobila, amenajându-și într-un colț un fel de culcuș. Adesea dormea însă la o cunoștință. După evenimentele din decembrie 1989, administratorul blocului, Niculescu Florea, profitând de faptul că femeia a rămas de mai multe ori restanțieră la întreținere, a început să exercite presiuni pentru a o constrânge să elibereze garsoniera. Între altele, i-a "tapetat" ușa cu bilete calomniatoare, ajungând până acolo încât să pună... sigilii cu ștampila Numai el știe. Văzând că nu o poate constrânge să elibereze de bunăvoie casa, în anul 1991 a sesizat ICRAL-ul, pretinzând că din anul 1988 Dobrescu Elena nu a mai locuit acolo. Surprinde faptul că martorul adus de administrator, Gâscă Constantin, a declarat nu numai că "timp de 4 ani pârâta nu a trecut pe acasă", dar și că "garsoniera este în bună stare de funcționare și în momentul când a fost părăsită de vechii chiriași-a fost zugrăvită de ICRAL". Această declarație contrazice până și concluziile expertizei, potrivit căreia "vopsitoria este mai veche de șapte ani", ca să luăm numai un singur exemplu. ICRAL-ul a intentat proces pentru evacuare. Evident, cineva dorește să obțină cu orice preț această garsonieră. Stând de vorbă cu administratorul, acesta ne-a declarat că cine o apără pe doamna Dobrescu, "o apără în pofida legilor

țării". Pentru dumnealui, orice informare din partea presei înseamnă "apărarea în pofida legilor țării". Amenințare? Iresponsabilitate? Sau amândouă, în slujba unui interes meschin? Între altele, administratorul ne-a atras atenția asupra faptului că doamna Dobrescu ar provoca frecvent scandaluri, lucru infirmat de către vecini. Și apoi, cum face scandal un om care nu locuiește acolo? Sau, dacă locuiește, de ce se încearcă evacuarea sa pe motiv că n-ar locui?

Dat fiind faptul că Dobrescu Elena beneficiază de prevederile Decretului Lege nr. 118/1990 ca persoană persecutată din motive politice, fapt atestat de Hotărârea nr. 5016 a COMISIEI PENTRU ACORDAREA UNOR DREPTURI PERSOANELOR PERSECUTATE DIN MOTIVE POLITICE, ar trebui să aibă prioritate în obținerea de locuință. Din păcate, în contextul democrației originale, se poate și invers: să fie evacuată.

În completare, atragem atenția organelor competente asupra faptului că sumele pentru întreținere pe care le percepe actuala administrație a blocului depășesc cu mult nivelul maxim perceput de celelalte asociații de locatari din zonă. În mod sigur, ceva nu e în ordine (D.P.).

Încă o victimă a "revoluției" din decembrie

● O afacere încâlcită cu medicamente

În ziua de 23 decembrie 1989, asistenta **Eugenia Marie-Jeanne Curelescu**, de la Spitalul Grigore Alexandrescu, din București, s-a deplasat la medicală rănitorilor. Cabinetul medical devenise neîncăpător iar medicul Televiziunii, **Gheorghe Mădălina**, refuza adesea să acorde sprijin rănitorilor. Menționăm cazul lui **Popa Veronica**. Aceasta i-a solicitat doctoriței asistență medicală, prezentând o plagă prin împușcare. A fost refuzată, deși viața îi era în pericol. Ulterior a fost transportată la Spitalul Grigore Alexandrescu de către doamna **Curelescu**, dar era prea târziu. Imediat după internare a Televiziune a fost amenajat un punct de prim ajutor, ce apele s-au mai limpezit, doctorița **Gheorghe Mădălina** a început să-și manifeste intențiile de a coordona întreaga activitate medico-sanitară din Televiziune. Din dispoziția sa, **Marie-Jeanne Curelescu** a fost delegată, împreună cu alte persoane, să se ocupe de aprovizionarea cu medicamente a Televiziunii, medicamente provenite din ajutoarele trimise de **Crucea Roșie Internațională**. Constatându-se că acestea erau ambalate fără nici o ordine, unele fiind chiar expirate, delegații au primit misiunea de a le sorta. Spațiul lucrului, așa că sortarea urma să se facă în exterior, fără a se preciza locul. Probabil la Pavilionul Expozițional. Cert este că o parte din acestea au fost depozitate la domiciliul câtorva persoane. **Marie-Jeanne Curelescu** a declarat că această depozitare s-a făcut cu titlu provizoriu, în scopul de a sorta medicamentele și a le redistribui la alte unități sanitare pe cele care nu erau necesare la Televiziune.

● Un copil conceput în arestul poliției

În urma unui denunț, **Eugenia Marie-Jeanne Curelescu** a fost arestată pe data de 3 ianuarie 1990 la Televiziune, fiind acuzată de furt de medicamente. În jurul orei 21 a ajuns la secția 4 Poliție unde a fost agresată și ulterior violată de către subofițerul criminalist **Simion Tudor**, care nu se afla la prima abatere de acest gen. A doua zi, traumatizată, femeia l-a informat pe anchetatorul **Adrian Drăguța**. Probabil obișnuit cu un asemenea comportament din partea colegului (sau colegilor?) său, acesta a rămas indiferent. A avut însă grijă ca imediat să cheme Televiziunea, pentru a o prezenta drept "hoată!", deși ancheta nici nu începuse! Unul din personajele-cheie implicate în efectuarea acestei anchete a fost lt. col. **Mircea Vitiuc**, el însuși ocupându-se cu deturmarea unor produse alimentare și cosmetice provenite din ajutoare. Mai mult decât atât, ceva mai târziu a fost acuzat și de încercarea de a împiedica în mod abuziv Garda Financiară să-și facă datoria atunci când aceasta a făcut "imprudența" de a verifica o afacere în care era

implicată firma al cărei patron este fiul său. Ulterior a fost avansat la gradul de colonel! O dată trimisă la închisoarea Jilava, **Curelescu Marie-Jeanne** a solicitat să i se facă un control ginecologic, întrucât în urma violului rămăsese gravidă. Probabil din eroare, medicul a stabilit diagnosticul de fibrom. Abia când sarcina a ajuns în luna a cincea, s-a recunoscut oficial că fibromul era, de fapt, o sarcină, fiind însă prea târziu pentru avort. Pe data de 23 septembrie 1991 l-a născut pe **Dimitrios-Alexander Curelescu**. Expertiza medico-legală a confirmat faptul că violatorul este tatăl copilului. În timpul anchetei polițistul **Simion Tudor** s-a sinucis.

● Un rechizitoriu confuz, susținut prin afirmații nefondate

Primele dubii au fost provocate de faptul că ancheta privitoare la furtul de medicamente era incompletă până acolo încât probele administrate conduc la o altă concluzie decât cea menționată în rechizitoriul întocmit de procurorul **Alice Kolischer**. Este evidentă lipsa de relevanță și nicidecum nu se justifică acuzația de furt în dauna avutului obștesc. Mai mult, la o analiză atentă a dosarului, se observă o notă de tendențiozitate. Din lipsă de spațiu, vă prezentăm doar un singur exemplu de afirmație dintre cele existente în rechizitoriul, nefondate, neconforme cu realitatea:

"Inculpata **Curelescu Eugenia** s-a oferit să conducă această activitate de transport al medicamentelor, iar martora **Gheorghe Mădălina** s-a declarat de acord". Această afirmație, de natură a crea impresia că din proprie inițiativă **Curelescu Eugenia** s-ar fi OFERIT să CONDUCĂ această activitate este tendențioasă și nefondata, căci în realitate martora a declarat: "I-am desemnat pe asistenta **Curelescu**, care mi s-a părut o persoană avizată și corectă, pe militarul **Buzan Adrian** și încă un tânăr, pe nume **Constantin Paul** să se deplaseze la Expoziție cu o Salvare mică și să ia medicamente". În ceea ce privește conducerea acestei activități, însuși martorul infirma mențiunea procurorului, precizând clar că a desemnat mai multe persoane care să preia și să sorteze medicamentele, nicidecum una singură, care să mai fie și șef. Ulterior, în timpul procesului, **Gheorghe Mădălina** a încercat să se pună de acord cu cele menționate în rechizitoriul, declarând: "Nu cunosc cine a desemnat-o pe inculpată în mod special să participe la transport". Ne întrebăm ce a determinat-o pe **Gheorghe Mădălina** să "adopte" părerea procurorului?

● Hotărârea instanței, o copie reformulată a rechizitoriului

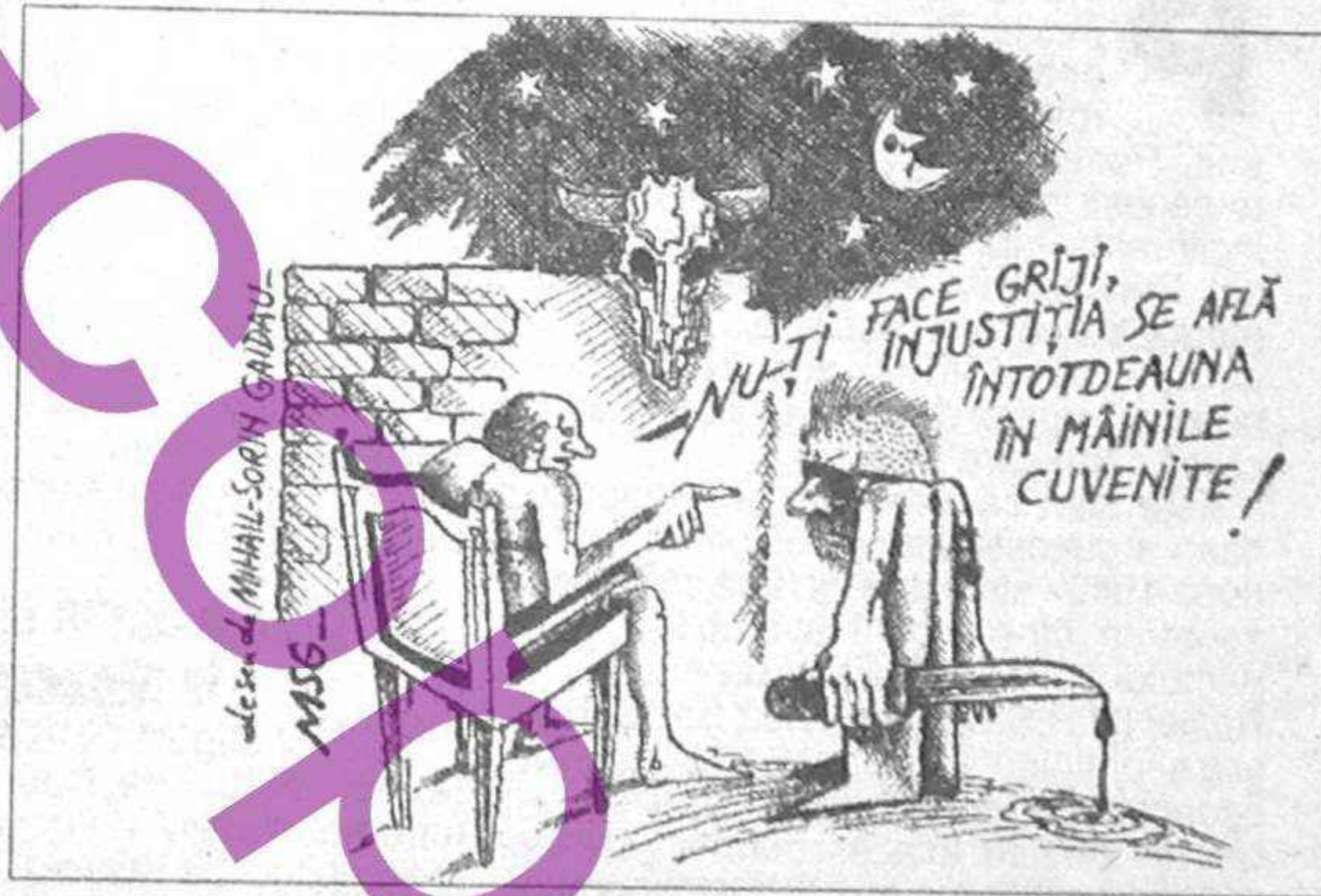
Deși inculpata și-a retractat în timpul procesului declarațiile date la Poliție, prin care făcea referire la o înțelegere prealabilă cu **Gheorghe Mădălina**, deși a făcut declarații complete, nerecunoscând faptele, dimpotrivă, negându-le, în

hotărâre se reține o cu totul altă situație. Mai mult, se precizează că inculpata ȘI-AR FI RECUNOSCUT FAPTELE ȘI ÎN INSTANȚĂ, LUCRU COMPLET NEADEVĂRAT. Cât de credibile pot fi declarațiile date la Poliție și în ce măsură reprezintă voința reală a inculpatei, în contextul stresului, amenințărilor și mai ales timorării datorate violului? În afară de aceasta, inculpata a cerut audierea și a altor martori oculari, lucru pe care instanța i l-a refuzat. Chiar și unii martori care fuseseră deja admiși nu au mai fost audiați și s-a trecut la judecarea cauzei. Probele pe baza cărora a fost pronunțată sentința nu sunt nicidecum de natură a înlătura prezumția de nevinovăție de care **Curelescu Eugenia** ar fi fost în drept să beneficieze, conform legii. Practic, se poate spune că hotărârea instanței este o copie reformulată a rechizitoriului. Noi nu pledăm pentru nevinovăția doamnei **Curelescu**, nici pentru învinuirea sa, dar constatăm cu surprindere că instanța, cu sau fără voie, a picat în capcana întinsă de cei care au avut interesul de a crea un adevărat păienjenis, menit să-l încurce pe cel ce caută adevărul. De asemenea, dacă ar fi existat intenția de furt, erau suficiente motive pentru ca **Gheorghe Mădălina** să se afle printre suspecți și nicidecum ca martor al acuzării, cu atât mai mult cu cât există declarații care o acuză și care nu au fost luate în seamă.

● Victima a fost condamnată. Sentința a rămas definitivă

În contextul în care ancheta efectuată de Poliție este evident superficială, cu atât mai mult cu cât transpare și intenția inițială de a "încărca" dosarul, probabil în scopul "înfundării" acestui caz, ar fi fost de datoria Procuraturii să efectueze verificările necesare. Căci dacă nu ar fi existat câteva glasuri care să facă publice abuzurile polițiștilor implicați, s-ar fi reușit o mușamalizare aproape perfectă.

Prin sentința Judecătoria sectorului 1, **Curelescu Eugenia** a fost condamnată la un an și șase luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt în dauna avutului obștesc. Sentința a rămas definitivă prin respingerea recursului. Și totuși... (D.P.)

O afacere murdară, care a adus un câștig curat

Arahida sau aluna americană poartă acest nume deoarece provine din America de Sud. Alunele sărate, cojite sau decojite provin, în mare parte, din Turcia. Cu toate că fructul alunului este declarat comestibil, pentru o parte ce o găsim prin

"boutique"-urile noastre nu putem afirma acest lucru.

Iată de ce: **S.C. EM-CA Impex din Focșani** a importat de la o firmă turcească o cantitate de 165.015 pachete de alune la 80 grame per pachet (valoare aproximativ 30

milioane lei) din care au fost analizate probe în cadrul Laboratorului Teritorial Vrancea din cadrul Oficiului Județean pentru Protecția Consumatorilor. În concluzia buletinelor de analiză se arată că acestea sunt *improprii consumului* prezentând modificări organoleptice (gust și miros ranced) precum și reacția Kreis (care indică prospețimea) pozitivă. Importatorul a fost nevoit să retragă marfa de pe piață. Ce a făcut cu ea? A transportat-o la

București, mai exact la **SC Marathon Grup SRL** care, în schimbul sumei de 2 milioane lei (!!!) chipurile ca să le usuce, să le umezească, să le dea cu sare din nou, să le prăjească, să le ambaleze și să le prezinte la vânzare ca noi. Așteptăm cu interes rezultatul.

În ceea ce mă privește preferăm semințele de floarea-soarelui autohtone, renumitele "bomboane agricole".

Florin Manolescu

Procesul (comunist) al Partidului Național Țărănesc (II)

S-a consemnat că: Partidul Național-Țărănesc, în toată existența lui, s-ar fi dovedit a fi "dușmanul neîmpăcat al poporului român" și susținătorul frecvent "al imperialismului" și "al reacțiunii universale"; că respectivul partid ar purta "răspunderea directă a instaurării dictaturii fasciste în România" și răspunderea pentru "intrarea țării în războiul de Est"; că partidul, condus de Maniu s-ar fi "transformat într-o organizație conspirativă de spioni și complotiști", care urmăreau, cu sprijinul direct al unor state străine, "răsturnarea prin forță a regimului democratic; că șefii partidului, Maniu și Mihalache s-ar fi așezat "în fruntea unui complot contra statului" și ar fi dirijat "activitatea subversivă și conspirativă a reacțiunii române", cu sprijinul "cercurilor imperialiste din Statele Unite ale Americii și din Marea Britanie; că respectivii ar fi atras în complot și în acțiunile de spionaj, un grup de funcționari înalți din Ministerul Afacerilor Străine; că ar fi organizat, în străinătate, un centru de complot, constituit din români expatriați; că forța prin care se urmărea răsturnarea regimului comunist, ar fi fost organizată, sub camuflajul unui cerc profesional de studii al foștilor militari pensionați sau scoși din armată; că Maniu și ceilalți acuzați ar fi promovat organizații teroriste clandestine, și ar fi inspirat activități criminale, "împotriva puterii legale a Statului"; că ar fi încercat să constituie "bazele unui război imperialist", împotriva Uniunii Sovietice; că ar fi colectat informații cu caracter secret, pentru a le transmite misiunilor americane și britanice din România; că ar fi urmărit "constituirea unui guvern român

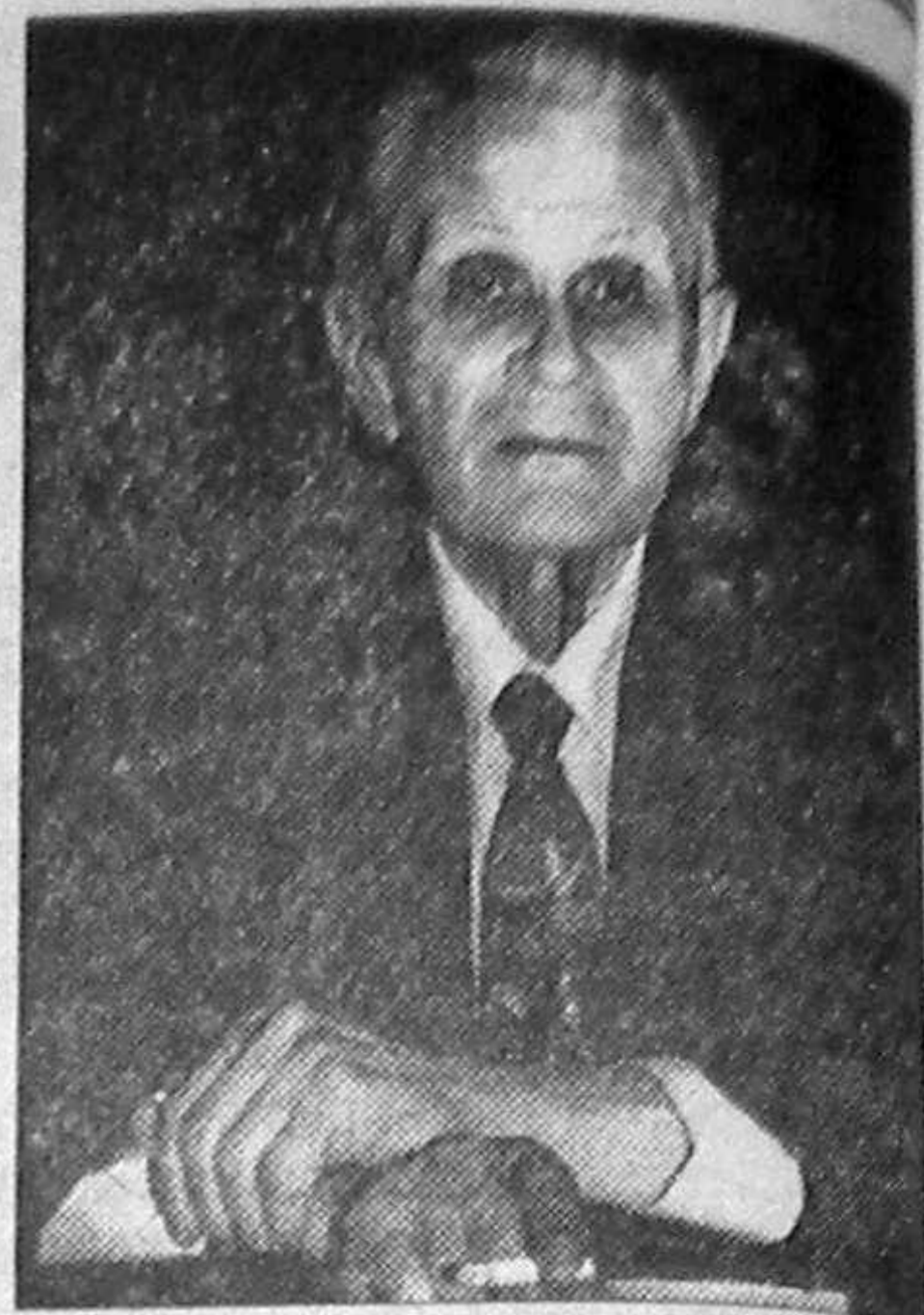
de impostori, în străinătate".

Tot în raportul introductiv al procurorului s-a afirmat: că Maniu nu a luat parte, ba chiar s-a opus la schimbarea politică de la 23 august 1944; că ar fi încercat să salveze pe criminalii de război; că ar fi introdus în țară "teroarea politică" și "asasinarea luptătorilor democrației"; că ar fi instigat asasinatele din comuna Apărătorii Patriei și din Piața Palatului; că ar fi organizat: "gărzi civile vinovate de asasinare, la spatele frontului". Pentru atmosfera procesului, rechizitoriul acuzației a mai subliniat că: Partidul Național Român din Transilvania antebelică ar fi fost "un constant susținător al regimului maghiar, care oprima poporul român"; că în 1928, ajuns la Guvern, Partidul Național-Țărănesc ar fi "oprimat proletariatul", ar fi "deschis porțile pentru capitalul străin", că Partidul Național-Țărănesc ar fi creat și organizat și înarmat coloana a 5-a a Germaniei, ar fi promovat "Garda de Fier"; că guvernarea național-țărănistă a excelat prin "afaceri scandaloase"; că partidul lui Maniu ar fi urmărit "suprimarea securității și independenței statului"; că ar fi intenționat să înființeze, peste frontiere "o armată clandestină, care să invadeze, alături de armatele străine, teritoriul național"; că ar fi urmărit, în țară, "declanșarea unui război civil"; că "ar fi pregătit asasinarea a milioane de muncitori români".

Aceste enormități, lipsite de cel mai elementar temei, născute din ură și elucubrațiile unor exponenți agramați și organelor represive au fost înfățișate în rechizitoriile acuzației, în intervențiile și replicile procurorilor, care au ocupat cinci ședințe din dezbaterile procesului.

Procesul conducătorilor Partidului Național-Țărănesc s-a desfășurat după cel mai perfecționat stil al cunoscutelor înscenări judiciare staliniste de după anul 1937. Martorii scoși din arestul securității aveau dispoziția coercitivă de a se comporta ca cetățeni veniți de la domiciliile lor; atât martorii acuzației cât și unii acuzați care contractaseră angajamente cu anchetatorii, au fost îndrumați să insulte în plină ședință, pe ceilalți acuzați; apărătorii din oficiu au dezvoltat, unii cu un talent care depășea simplitatea și cunoștințele juridice modeste ale procurorilor, încredințarea acuzațiilor pe care ar fi trebuit să-i apere. Președintele instanței de judecată a refuzat să îngăduie orice intervenție a acuzaților, în apărarea lor. Publicul din sală (populată cu "activiști" ai regimului, instruiți în privința comportării pe care trebuia să o apere), s-a pretat, la semnalele ce s-au dat, la aplaudarea intervențiilor Procuraturii și la vociferări și proteste la intervențiile acuzaților. Pe străzile din preajma judecătoria militară au fost organizate procesiuni strict încadrate de "politrucci", constituite din "oameni indignați" care cereau prin urlete "moarte pentru trădătorii!" Până și preoții au primit dispoziția, de la Patriarhie, să ceară, de la amvon, pedeapsa capitală, pentru "trădătorii de țară", care erau judecați.

Sentința, pronunțată la 11 noiembrie 1947, la orele 18, prevedea: "muncă silnică pe viață", pentru Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Grigore Niculescu-Buzești și Alexandru Crețeanu; celorlalți acuzați li s-au stabilit, ca pedepse: pentru Victor Rădulescu-Pogoreanu 25 de ani de

muncă silnică, pentru Grigore Gafencu 20 de ani muncă silnică, pentru Camil Demetrescu și Constantin Vișoianu 15 ani de muncă silnică, pentru Ilie Lazăr 12 ani de muncă silnică, pentru Radu Niculescu-Buzești 10 ani de temniță grea, pentru colonelul Ștefan Stoika 8 ani de temniță grea, pentru M. Carandino 6 ani temniță grea, Nicolae Penescu, Vasile Serdici au fost condamnați la 5 ani închisoare, Roiuș Opreșan câte 3 ani de închisoare, Ion Mocioni Styrcea și Emil Lăzărescu, câte 2 ani închisoare și colonelul Stănescu un an închisoare. Conform încadrării în textele celor 19 articole din Codul Penal și Codul Justiției Militare, Iuliu Maniu a cumulat de două ori muncă silnică pe viață, de două ori muncă silnică pe 25 de ani, de două ori muncă silnică pe 12 ani, de trei ori detențiune riguroasă pe 10 ani (în total, în afara celor două condamnări pe viață, încă 104 ani de detenție, 25 de ani de degradare civică și confiscarea totală a bunurilor). Toți condamnații au fost sancționați cu degradare civică și degradare militară.

Corneliu Coposu

(va urma)

În locul abordării "filozofice", abordarea istorică și recuperarea lui

Puterea comunistă, impusă României în martie 1945, a acționat cu mult zel pentru ștergerea memoriei colective a națiunii. Restabilirea încrederii societății românești în ea însăși impune depășirea indiferenței față de trecutul istoric național. Cunoașterea acestui trecut este de natură să confere societății românești actuale consistența și durabilitatea necesare operei de regenerare morală și civică către care aspirăm.

Este știut că istoriografia și popularizarea cunoștințelor de istorie a fost - după 1945 - strict direcționată către prezentarea într-o lumină favorabilă a ocupantului sovietic. Politica de cuceriri a Rusiei (U.R.S.S.), anexarea Basarabiei și a altor ținuturi românești ca și jefuirea economică a poporului român fiind subiecte interzise. În acest context este de remarcat reținerea cu care istoriografia comunistă din România a discutat problema tezaurului românesc evacuat în

Tezaurul românesc, trebuie readus în țară

Rusia în 1917 și acaparat în 1918 de către guvernul bolșevic. În prima etapă a operației de mistificare (1945-1976) problema a fost total trecută sub tăcere, excepție făcând momentul restituirii unor bunuri culturale în 1956 - în care scopul propagandistic urmărit are același scop ca și tăcerea impusă. După 1976 problema tezaurului este abordată fragmentat și sincopat - cititorul român al unor texte publicate în acest sens nefiind niciodată clarificat ci, adesea, mai mult derutat.

Cum a ajuns tezaurul la Moscova

În 14/27 august 1916 România intră în război alături de Antanță cu scopul întregirii statului național. Imprejurările militare fac ca războiul întregirii să se transforme într-un război de apărare a existenței statului românesc. În toamna

anului 1916 partea de sud a Regatului României este ocupată de armatele Puterilor Centrale. În aceste condiții guvernul român a decis evacuarea instituțiilor statului la Iași, iar în eventualitatea ocupării întregului teritoriu al României era prevăzută retragerea autorităților, a armatei și evacuarea bunurilor strategice în sudul Rusiei.

Factorii de decizie români aveau de ales între eventualitatea dispariției totale a statului și o posibilă rezistență românească cu baza în sudul Rusiei. Iar pentru continuarea acestei rezistențe era absolut vitală adăpostirea aurului și a altor valori care reprezentau materializarea efortului de acumulare făcut de societatea românească în decursul timpului, mai ales în deceniile de prosperitate economică antebelică.

Consultându-se cu aliații în acest sens și ca urmare a negocierilor cu guvernul rus, care s-a angajat să garanteze integritatea transportului și a depozitării fiind încheiată în acest sens o convenție între România și Rusia - în decembrie 1916 este trimis în Rusia un transport de 18 vagoane, verificat, inventariat și depozitat în seiful Băncii de Stat a Rusiei de la Kremlin.

Valoarea totală a transportului din decembrie 1916 se ridică la 321.580.456 lei aur, din care 314.580.456 lei aur reprezintă aur efectiv al Băncii Naționale a României, iar 7.000.000 bijuteriile reginei Maria a României.

În vara anului 1917 rezultatul bătăliei angajate în Moldova nefiind previzibil, este evacuat în Rusia al doilea transport, încărcat în 23 de vagoane, care pleacă

din țară în 27 iulie și ajunge la Moscova în a doua decadă a lunii august - preluat inventariat și depozitat inițial la Kremlin și apoi în palatul Casei de împrumut și depozite de stat ale Rusiei.

Valoarea celui de al doilea transport este de 9.094.836.720 lei aur, în componența sa fiind aur efectiv al B.N.R., titluri și efecte, bunuri aparținând statului unor instituții precum și ale particularilor care le pusese spre păstrare în depozitele tezaurului public, ale Băncii Naționale și Casei de depuneri. Aceste bunuri ale instituțiilor și particularilor au fost evaluate la 7,5 miliarde lei aur.

Deci valoarea totală a tezaurului evacuat în Rusia este de 9.416.417.177 lei aur. Leul aur fiind definit ca 0,3226 grame aur cu titlul 900/1000 tezaurul românesc reprezintă echivalentul a circa 3.038 tone aur.

La sosirea primului transport în Rusia, în ianuarie 1917 exista guvernarea imperială, iar la venirea celui de al doilea transport în august, la putere era Kerenski - șeful republicii ruse. Funcționarii statului rus au preluat tezaurul românesc pe baza inventarului cașetelor în care erau adăpostite aurul, bijuteriile și celelalte obiecte (cărți rare, tablouri, icoane bisericești, bijuterii ș.a.), acestea fiind depozitate în condiții identice cu cele ale bunurilor rusești. Accesul la tezaur urma să se facă numai în prezența unui reprezentant al guvernului României.

Corneliu Coposu

(va urma)

Amintiri din Gulag cartea primului publicist tribun al Basarabiei

Tânărul intelectual care descoperind într-o bibliotecă publică ce n-a fost epurată de anumite valori spirituale, volumele *Invățătura la nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos*, prelucrare după Sf. Dimitrie al Rostovului, apărută în 1930 sau *Politicianismul în Basarabia în timpul celor treisprezece ani de la Unire*, apărută în 1931, precum și o monografie dedicată poetului erou Alexie Mateevici, din 1937, acel tânăr s-ar putea întreba ce destin va fi având autorul, pe numele lui **VASILE TEPORDEI** și unde se vor mai găsi aceia care l-au cunoscut. Legitime întrebări...

Pentru că o cultură ca a noastră nu se sprijină doar pe o sumă de nume de mari scriitori ce fac obiectul studiilor literare în licee, în facultățile de litere ori al revistelor literare sau aniversărilor de tot felul.

Și dacă dezvoltarea noastră politică, din ultima jumătate de secol, nu ar fi avut un curs atât de nefiresc și nu ar fi fost lovită crud în ceea ce a avut esențial și propriu, părintele Vasile Tepordei ar fi astăzi, la vârsta sa

se văd de la prima privire, el este încă...

În peisajul otrăvit și profund antinațional al gazetăriei stângiste și comuniste de la noi, precum a fost, aservită Rusiei staliniste și apoi inflamată tocmai prin nocivitatea ei de către toți slujitorii demonilor roșii ai aceleiași cîmpioare Rusii, părintele Vasile Tepordei ne apare azi ca un stindard curat, un crainic, unul care a aprins focuri pe culmi pentru luptătorii ce căutau adevăratul drum al bălăiei.

Lată cu ce adevăr ne întâmpină bătrânul duhovnic și înțelept basarabean, din cartea sa cea nouă: "*Cunoșteam, spune el, din istorie și din impulsurile sângelui, că provincia dintre Prut și Nistru, numită Basarabia, pentru a-i ascunde obârșia, este bucată răsluită din trupul Moldovei românești, bucată amputată, însă vie, din trupul țării românești, și poporul ei - sufletul din sufletul neamului românesc. Cunoșteam cum a fost înrobă și asuprită de veacuri de la răsărit și cum s-a eliberat și s-a realipit de unde a fost tăiată, când înrobitorii ei n-au mai avut puterea s-o stăpânească*". Este un crez și un adevăr, născut în lumina unui suflet românesc din Țara Moldovei pierdute și ruptă pentru un număr foarte mare de ani din trupul țării întregi. Dar nu definitiv... Raptul teritorial, atentat la dreptul popoarelor, nu a fost niciodată pentru totdeauna... Istoria a reparat într-o zi infamia...

Aceste adevăruri nu pot fi contrazise nici de mii de pagini de contrafaceri, de înțelegeri dubioase ori parlamentări deșarte.

Bătrânul patriarh, care este astăzi Vasile Tepordei și care avea în anul sfânt al Mării Uniri doar zece ani, pe drept cuvânt a fost numit *Primul publicist tribun al Basarabiei*. Fiindcă numele lui este legat de o dramatică luptă de gazetar, desfășurată pe pământ basarabean și în capitala țării. Din 1930, când a debutat în gazetărie și până la ultima pierdere a provinciei noastre, lupta lui n-a încetat, el devenind o personalitate cunoscută în toată România prin toate publicațiile la care a colaborat cu asiduitate: "Calendarul", "Țara Noastră", "Luminătorul", "Misionarul", "Viața Basarabiei",

"Gazeta Basarabiei", "Cuvântul moldovenesc", "Zorile". Gloria sa de gazetar a făcut o însă săptămânalul "Raza" și cotidianul "Basarabia", pe care le-a condus. Răsfoind azi aceste gazete constăți ce lumină a răspândit tribunul în cugete, cum a știut el să limpezească drumurile cu meandre în fața compatrioților săi, cum a reușit să creeze o opinie, la ce uriașă muncă s-a supus pentru luminarea conștiințelor. Filipicele sale din timpul ocupației și apoi cele din timpul războiului nostru de reîntregire l-au făcut celebru. Viața sa s-a împletit cu această luptă.

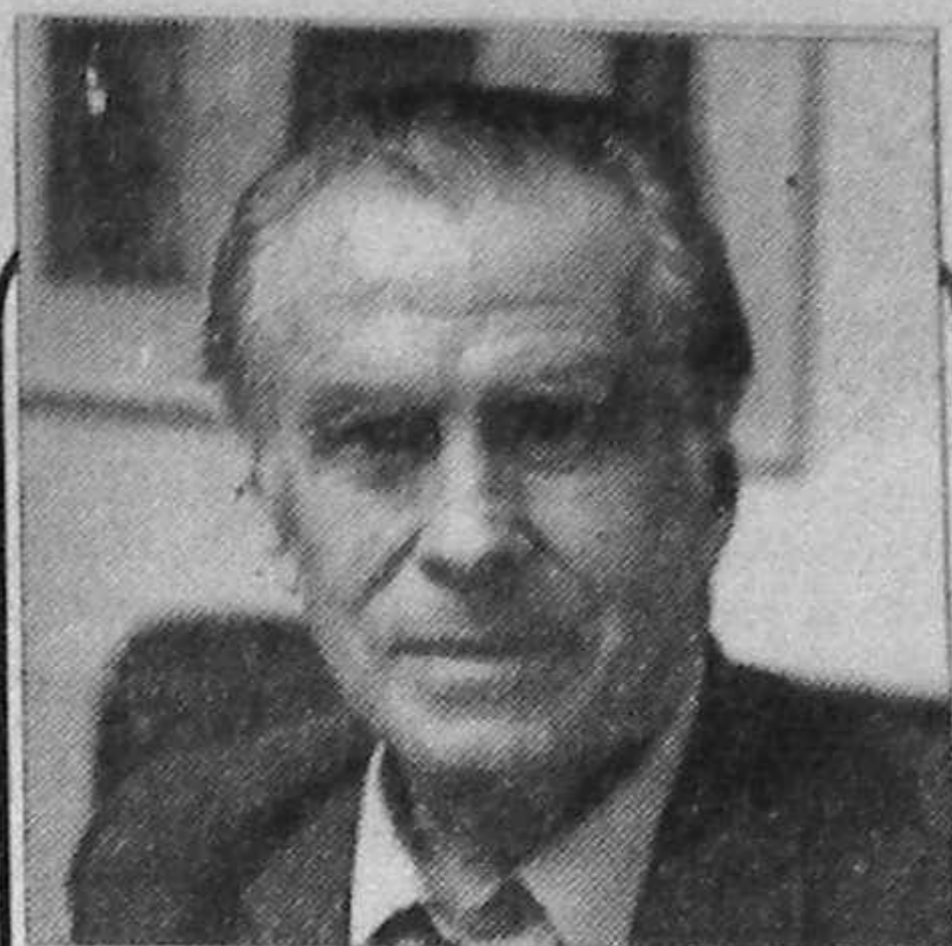
Dar cartea "Amintiri din Gulag" este și scrierea unui erou ce a cunoscut infernul Siberiei. La Vorkuta, în apropierea Cercului polar, la -40°, lagăr de muncă și de exterminare, din care multora nu le-a mai fost dat să scape decât ascunzându-se în moarte, preotul Vasile Tepordei a fost, printr-o minune a Domnului, la care toate sunt cu putință, un învingător al infernului.

Azi el este un erou care ne poate mărturisi, că în această cutremurătoare scriere, despre lupta necurmată a unui român, dusă din copilărie până în anii senectuții, pentru perfecțiune spirituală și cel mai nobil ideal național. Gazetar, dascăl, prizonier, condamnat la douăzeci și cinci de ani de iad comunist și tot timpul sacerdot, aplecat cu har asupra sufletelor aflate în restriște. Mărturia lui este înfățișarea unei minuni: aceea de a fi scăpat cu mintea și cu trupul întreg dintre demonii istoriei. Talentul memorialistului nu este întrecut decât de greutatea adevărului și de forța amintirii.

Cartea se încheie cu o foarte întinsă postfață a preotului Gheorghe Căneșcu, alt basarabean de seamă, revelatoare pentru mulțimea datelor și numerelor ce s-au înscris în acțiunea de renaștere a Basarabiei și unirii ei cu țara mamă. Pentru provincia sfântă, după alte multe vicisitudini și impasuri, preotul cu sufletul tânăr, Vasile Tepordei, luptă încă.

Această scriere reprezintă, ca și autorul ei, un model pentru generațiile tinere care trebuie să învețe că cele mari se apără numai cu sufletul și cu viața.

Pan Izverna

Poetul Vasile Levițchi
Cernauți

Născut în anul 1921 la Carapciu pe Siret, județul Storojinet, Vasile Levițchi a absolvit liceul și Facultatea de Litere la Cernauți. A funcționat ca asistent și șef de lucrări la Universitatea din Cernauți. Mentor al scriitorilor și al oamenilor de cultură români din nordul înstrăinat al Bucovinei, profesorul și poetul Vasile Levițchi a militat permanent pentru menținerea elementului și specificului național românesc în teritoriul aflat în afara granițelor fi-rești ale țării.

PRIGONITE CRUCI

Coboară numele Ionilor în lut
cu frânte cruci cu tot,
cu tot mai joase cruci de lemn,
se șterg în mușchiul verde numele.

cioplitul în stejar
și dalta uită milenarul nostru
insemn.

În timp ce
răposății dintre oameni noi
se-nșiruie în stil cazon
și ordonat
pe sub romboidale lespezi verticale,
impun chiar și post-mortem
disciplină,
crescând peste pământul crucilor
veleat
o vegetație de marmură străină.

Coboară numele Ionilor
cu prăbușite cruci cu tot, în infinit,
pe-alătura de pietre funerare
înălțate
din marmură atee, migrator granit,
înfipite-n veacul putred de păcate.

Voi, pietre compromise-n roșul
stelelor
voit solemn,
mereu pornit spre cucerirea altor
cimitire

voi nu puteți decât invidia
sfârșitul demn al crucilor
de lemn
cu dănuirea trecerii lui Ion
în nemurire.

Vasile Levițchi

înaintată, unul dintre patriarhii cei mai de seamă, mai luminați și mai cunoscuți ai țării. Undeva însă, în cele ce nu

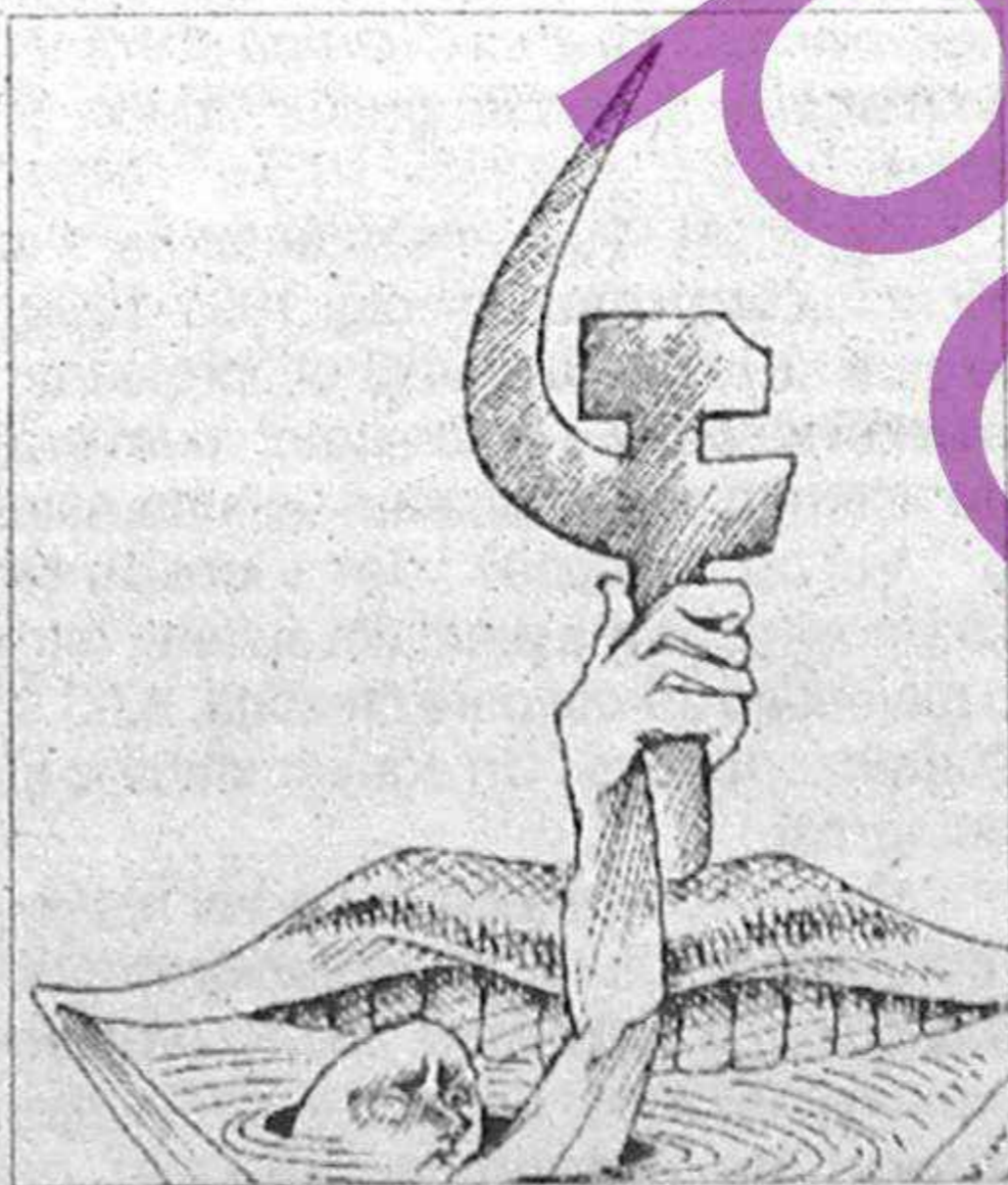
"ALSACIA - LORENA", României

Este vorba, desigur, despre Basarabia și Bucovina de Nord (inclusiv ținutul Herța), care n-au revenit (încă) Patriei-mamă România, deși în cazul aproape identic al Alsaciei și Lorenei (de exemplu) s-a făcut de mult dreptate, ele revenind Franței. Nu știu în ce măsură a contribuit la aceasta "procesul de la Nurenberg" care a condamnat fascismul și ororile sale, fapt este că francezii n-au așteptat nici un verdict, luându-și înapoi teritoriile imediat după prăbușirea Reich-ului nazist. Dar, noi, românii, ce-am făcut după prăbușirea imperiului comunist? De cenu ne-am luat înapoi pământul sfânt, ciopârțit de pactul Ribbentrop-Molotov? Și dacă n-am putut urma exemplul Franței, să-l fi urmat pe cel al țărilor baltice care nici ele n-au așteptat nici un verdict pentru a

scutura jugul cîtropitorilor! Iar dacă este nevoie de un proces intentat "Reich-ului" comunist, România este desigur cea mai îndreptățită să ceară punerea lui pe rol, fiind principalul acuzator! Dacă statele coaliției antihitleriste au fost unanime în condamnarea fascismului și în hotărârea de a repara tot ce se putea repara, statele coaliției anticomuniste ar trebui să condamne, tot în unanimitate, totalitarismul roșu și ororile sale și să hotărască repararea nedreptăților strigătoare la cer - în primul rând realipirea străvechilor teritorii naționale amputate de Stalin dincolo de Prut, care sângerează încă și pentru care continuăm să suferim pe nedrept. Se apropie a șaptezeci și cincea aniversare a împlinirii visului nostru dintotdeauna: Când va începe procesul comunismului (dacă

va începe vreodată), dar - mai ales - când vom reîntregi trupul sfântecat al țării noastre?

Prof. Gh. Constantin

ACORD MOSCOVA - BUCUREȘTI

Domnul Prim-Ministru Văcăroiu a încheiat o serie de convenții comerciale, tehnico-stiințifice și de turism cu guvernul dlui Elțin.

După semnare, oficialii din partea rusă au afirmat că relațiile din domeniile sus-citate ar trebui să se intensifice la nivelul celor tradiționale.

Probabil, ca pe timpul "Sovromurilor" când noi le dădeam lor petrol și gaze, iar ei, în schimb, ne luau chereștea și uraniu!

George Carcaleteanu

Sfânta Cuvioasa Paraschiva

- 14 octombrie -

În fiecare an, la 14 octombrie, pomenirea Sfintei Paraschiva aduce în sufletele noastre bucurie duhovnicească și mângâiere. Este pentru noi un izvor de energie spirituală. Viața Sfintei Paraschiva a fost numai cinste și "evanghelie trăită", străduindu-se "să plămădească ființa sa în aluatul nemuririi". A fost numită și «Sfânta Vineri» - traducerea numelui ei din grecește; i s-a mai spus și Paraschiva cea Nouă, pentru a o distinge de Sfânta Mucenită Paraschiva, martirizată în sec. al II-lea și prăznuită pe 26 iulie.

Sfânta Cuvioasa Paraschiva s-a născut în satul Epivat, aproape de Constantinopol. Era din părinți creștini, bogați, având mai mulți copii; cel mai mare s-a numit Eftimie și a ajuns episcop al Maditei (Tracia). Sfânta Paraschiva a primit, ca și fratele ei, de altfel, o creștere aleasă, în frică de Dumnezeu. Pe lângă faptul că învăța foarte bine, arăta un interes deosebit pentru rugăciune și învățătura Bisericii. La 12 ani învăța pe alții să scrie și să citească. Încă de pe acum ea credea că mântuirea este jertfă pentru aproapele: "...a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele" (Marcu XII, 33).

Auzind în biserică cuvintele Evangheliei: "Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie" (Matei XVI, 24), Sf. Paraschiva a dorit să le pună în practică. Astfel, hainele ei, scumpe și frumoase, le împărțea la săraci. Dar părinții au pedepsit-o aspru, dovădindu-se neînțelegători față de purtarea fiicei lor. Repetându-se aceste lucruri de mai multe ori, Sf. Paraschiva și-a dat seama că părinții săi o împiedică să-și împlinească dorința ei de a-și ajuta semenii. Pentru a putea urma Mântuitorului, se hotărăște să plece de acasă, ducându-se la Constantinopol. Învăța un timp la școlile de aici, după

Acatistul Cuvioasei Maicii noastre Paraschiva

(14 octombrie)

După obiceiul început se zic

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Preacuvioasei noastre maici, mult-milostivei Parascheva, prin os de umilință îi aducem noi nevrednicii păcătoși pentru mijlocirile sale. Că mari daruri ne-am învrednicit a dobândi, de la izvorul cel pururea curgător de bunătăți al Mântuitorului nostru, și să-i cântăm: Bucură-te, Paraschevo, mult folositoare!

Icosul 1:

Îngerii din cer cu laude primind duhul tău cel fecioresc din pământurile locașuri, de bucurie te-au încununat pentru vrednicile tale;

care merge la Halki, iar de acolo la Heracleea Pontului, în Mănăstirea Maicii Domnului. După o viață aspră de cincisprezece ani, în post și rugăciune, a plecat la Ierusalim, să vadă Locurile Sfinte, unde călcaseră picioarele Mântuitorului. În fața peșterii din Betleem se roagă: "Cel ce ai venit în sărăcie să aduci lumii bucurie și pace, arată-mi calea", iar la mormântul Mântuitorului a zis: "Doamne, am văzut izvorul vieții, de acum pot să mor..."

După aceea se duce la o mănăstire de călugărițe de pe malul Iordanului, căutând să trăiască după cuvântul

predicat de Iisus. "...Apă de izvor foarte puțină întrebuința, culcându-se pe o rogojină iar îmbrăcămintea sa era o haină zdrențăroasă; dar cu sufletul foarte împodobit, neconținut cânta laude lui Dumnezeu, vărsând râuri de lacrimi. Peste toate acestea o stăpâna dragostea nesfârșită către mirele Hristos și smerita cugetare, care este vârful bunătăților pusnicești" (VIEȚILE SFINȚILOR, de Episcopul Argeșului, Dr. Gherasim Timuș, București, 1898). La vârsta de 25 ani se întoarce la Constantinopol, unde se roagă cu multă

credință lui Dumnezeu, în biserică Sfânta Sofia, Biserica Vlahernei, Biserica Sfinților Apostoli. Revine, apoi, la Epivat, după care se retrage în Calivara, "sălășluindu-se acolo la biserică și întru tot laudaților apostoli". După câțiva ani moare, pe la anul 1050, iar trupul ei a fost îngropat lângă biserică. Dovezile se făcătoare de minuni, moaștele Sf. Paraschiva sunt așezate în Biserica Sfinților Apostoli, împlinind rugăciunile celor care credință veneau. Împăratul roman bulgar Ioan Asan al II-lea mută moaștele Sfintei la Târnova. Imperiul roman bulgar este cucerit de sultanul Baiazet, moaștele sunt luate de dreptcredinciosul domn al Țării Românești, Mircea cel Bătrân, însă pentru scurt timp, ca urmare a bătăliei de la Nicopole, Baiazet trimite moaștele Sf. Paraschiva în Serbia, Anghelina. În 1521, cucerind Belgradul, noul sultan al turcilor, Suleiman, duce moaștele sfintei la Constantinopol, vânzându-le creștinilor. Datorită binefacerilor și grijii patriarhului Patriarhiei ecumenice, de către regele evlaviosul domnitor al Moldovei, Vasile Lupu, patriarhul Partenie îi trimite acestuia moaștele Sf. Paraschiva. Așezându-le cu mare alai, moaștele sunt așezate în Biserica Sfinții Trei Ierarhi din Iași, în anul 1641. Ele au trecut apoi la catedrala mitropolitană din Iași, unde se păstrează și astăzi.

Prea Cuvioasa Maica noastră Paraschiva se bucură de o deosebită pioșenie fiind ocrotitoare a neamului și sprijin nădejde pentru credincioși.

"Spre tine pururea nădăduind, Paraschiva, de multe boli și primejdi a izbăvit țara aceasta (...); dar și aduce îngrozindu-ne marile nenorociri, ca să năzuim cu lacrimi, să ne ajute, ca să scăpăm din primejdie și să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!" (Din Acatistul Cuvioasei Paraschiva).

Constantin-Dragoș P. Rădăuș

Credința strămoșească n-a pierit din suflete

Invățământul religios - o necesitate

Doamna ANASTASIA SICA POPESCU este profesoară de religie. Fiică de muncitor ceferist, s-a născut în 1911. Studii liceale la "Ursulinkloster" - Sibiu, terminate la "Carmen-Sylva" Timișoara. Licențiată în teologie, în 1933. A predat religia, istoria și, după interdicțiile comuniste, chiar biologia. După zece ani de întrerupere a fost reintegrată în învățământ în anul 1962, în comuna Vârteju, la șapte kilometri distanță de București. Din 1990 și-a reluat profesiunea, la început fără vreo remunerare, la catedra de religie a școlii nr. 186 din Capitală.

- Stimată doamnă profesoară, știți că asupra reintroducerii religiei în învățământul primar și liceal, ca obiect cu predare obligatorie, au fost mari dispute. Dar care nu s-au terminat încă. Ele sunt resuscitate de forțe nihiliste și atee, în speranța că spiritul românului va trăi mai departe în aceeași stare confuzională, dominată de indiferentism, de ironie, de persiflare și chiar de ură.

- În țara în care timp de patruzeci și cinci de ani s-a căutat, cu înverșunare, ca Dumnezeu să fie scos din sufletele oamenilor se mai pot întâmpla multe lucruri nefaste. Dar nu trebuie să uităm că aici s-a produs o jertfă. Aceea a tinerilor din decembrie 1989. Asupra acestui lucru suntem datori să meditam îndelung.

- Poporul nostru a rezistat în istorie prin credința lui foarte veche în cerul

creștin ocrotitor. Moștenirea aceasta spirituală i-a venit din părinți și prin biserică. Comuniștii au făcut tot ce le-a stat în putință ca el să-și piardă speranța în mântuire și să uite gestul ritualic. Și totuși...

- Și totuși la recensământul ce s-a făcut în cursul anului școlar 1991-1992, la care au luat parte învățători, profesori, elevi și studenți s-a constatat, cum era de așteptat, de altfel, că religia nu este o vorbă goală, iar credința strămoșească n-a pierit din suflete. Într-o majoritate zdrobitoare creștină, 87,3% suntem ortodocși. Un adevăr statistic și nu numai.

- Sperăm că generațiile noi vor restitui românilor și tuturor minorităților noastre, frați cu noi prin credință, spiritul profund creștin care a fost tulburat în conștiințe, alterat de îndoieli și infestat cu

umanisme materialiste așa-zis științifice.

- La baza unui stat care se respectă, religia este chiar temelia educației și trebuie ca alături de celelalte obiecte de predare, în școlile de toate gradele, învățământul religios să-și reia la noi locul pe care l-a avut până la instalarea puterii comuniste.

Spun acest lucru ca mamă, bunică și profesoară de religie. După revoluția din 1989, reluându-mi profesiunea, am putut constata cu câtă dragoste este așteptată ora de religie. Elevii învață a-L cunoaște pe Dumnezeu cu bucurie și la baza acestui învățământ stă marea iubire a Mântuitorului Hristos. Prin copii, părinții și chiar unii bunici mai tineri ajung să-L cunoască. Ei, copiii, scot în lumină și pun în practică ceea ce ne învață religia noastră: "Credința fără fapte este moartă". Deci, iubind pe aproapele, ei sunt adevărați misionari. Ei pot să aline durerile bătrânilor din azile și ale bolnavilor pe patul suferințelor. Îi vedem azi tot mai mult participând la slujbele bisericești, primind cu dragoste și reculegere Sfintele Taine.

- Cum opinați că trebuie răsplătiți elevii pentru învățătura lor, care nu constă numai în niște răspunsuri corecte, ci o pot răspândi în jur, devenind ei înșiși focare de lumină?

- Notarea elevilor să fie făcută prin note, nu prin calificative. Notele sunt mai drepte și nuanțează mai mult. Ei învață astfel să prețuiască mai limpede

răspătarea muncii lor. Aș vrea să mai spun că cei de alte confesiuni ar fi bine să aducă la școala pe care o frecventează și de unde își vor lua diplomele sfârșitul fiecărui trimestru, o adeverință cu frecvența și nota obținută la Cultură care participă. Numai în învățământul religios va fi necesară societatea noastră. Un cetățean care a primit educație religioasă va înțelege suntem cu toții fiii lui Dumnezeu și între noi. Efectele nu vor întârzia să apară. Morala va fi cea curată, crimele de natură se vor micșora ca număr, marea va fi pusă la locul ei de cinste, căci în ciuda noastră nu este decât plugul și plugarul își ară ogorul. Suntem datori să punem toți umărul la aceasta.

- Formele caduce și rutinierul învățământ ar trebui aruncate deșeurilor pentru a face mai mult loc lui Dumnezeu. La această acțiune luminătoare trebuie implicate multe categorii sociale și toate trebuie să participe. Se știe prea bine că nu este posibilă nici mântuirea autocunoașterea persoanei umane fără adevărata morală în afara credinței.

- Adevărul creștin să fie prezent în viața fiecărui om, a oricărui cetățean și trebuie să-și îndeplinească datorită de sine, față de semenii, față de Dumnezeu. Așa să ne ajute Dumnezeu.

A conștientiza
Pan Iva

Antiintellectualismul primitiv, antecamera infernului revistelor culturale

Între multiplele fenomene negative ale perioadei postdecembriste, există unele care ne frapază nu numai prin caracterul lor total imprevizibil, dar și prin ceea ce s-ar putea numi primitivismul lor. Întrii în magazinele orașelor noastre și ești întâmpinat de peisajul unei promiscuități comerciale propriu mai ieri doar prăvăliilor din unele sate îndepărtate. Pantofii se vând alături de cărți, cafeaua alături de confecții, bomboanele alături de cutiile cu ace. Negociul stradal a căpătat o pitorească înflorire pe care n-o mai avusese, probabil, de la îngănarea epocii fanariote cu cea a europeanizării bonjuriste. Ne întoarcem fără griji și fără scrupule spre un trecut al nevoilor puține, al nediferențierii moluze, al gustului pe măsură. Cu mâhnire trebuie trecută la acest capitol al alunecării înapoi și starea revistelor culturale. Nu a celor de divertisment, de fapt divers cules din toate punctele cardinale și dilatat *ad libitum*, semănând cu niște buticuri peștrițe, deschise pentru a flata șmechereste pofta de senzațional și licențios a marelui public

mare, ci a periodicelor închinată literaturii, artei, gândirii, printr-o specializare și o dăruire care se cuprind într-o semnificație a spiritului creator. A acelor publicații care fac parte din patrimoniul inalienabil al culturii naționale. A acelor tipărituri ce ne conservă, mai mult decât cea mai debordantă și mai glorioasă producție de bunuri materiale, identitatea ideală. Ne-am obișnuit cu ideea ca atari reviste să fie hărțuite de regimul totalitar, supuse cenzurii și altor forme de descurajare. Dar cine ar fi crezut că după vărsarea de sânge martiric nu mai puțin dramatică. *Luceafărul*, *Contrapunctul*, *România literară*, *Viața Românească*, *Contemporanul* - ideea europeană, *Apostrof* etc. au fost nevoite, uneori în mai multe rânduri, a-și întrerupe apariția ori a-și scoate numere duble, care să acopere golurile timpilor morți. Unele din aceste cunoscut și importante periodice nu se tipăresc nici în clipa de față. Altele se câmpesc cum pot, prin improvizații și aranjamente nu tocmai firești. Cauza? Oficios, însă și oficial, ni se răspunde cu

aplomb de burtă-verde că ar fi un efect al economiei de piață: "Ați vrut capitalism? N-aveți dreptul să vă plângeți!" În realitate, criza e provocată și intențită din pricina - transparentă cât se poate - a iritării ce-o încearcă puterea față de opoziția politică a marii majorități a scriitorilor și ziariștilor noștri de vocație și probitate. Mașinaria capitalistă e departe de a fi fost montată în întregime, așa încât nu e corect a se invoca posibilele ei consecințe negative. Neexistând o lege a sponsorizării, analogia cu Occidentul e inoportună. Dacă subvențiile de la bugetul de stat pentru revistele de cultură, când n-au fost retrase complet, se oferă în doze modice și într-un climat de inconsecvență, nu s-a omis, în schimb, sporirea impudică, peste indicii mondiali, a prețului hârtiei. Se flutură și chiar se pun în practică amenințări legate de reducerea schemelor redacționale ori de deposedarea redacțiilor de sediile lor, îndeobște modeste. Indiscutabil, se urmărește lichidarea unui adversar. Acesta este împins treptat spre abisul de care nu-l mai despart decât parapeții

fragili ai unor resurse financiare din ce în ce mai problematice. Dacă mai trebuie o dovadă a tendinței de restaurație comunistă, iată una din cele mai convingătoare: antiintellectualismul primitiv al nomenclaturii și amplificat printr-un condei capitalist, acuzat prin cinismul unei iresponsabilități ce s-ar vrea ascunsă sub un suliman democratic.

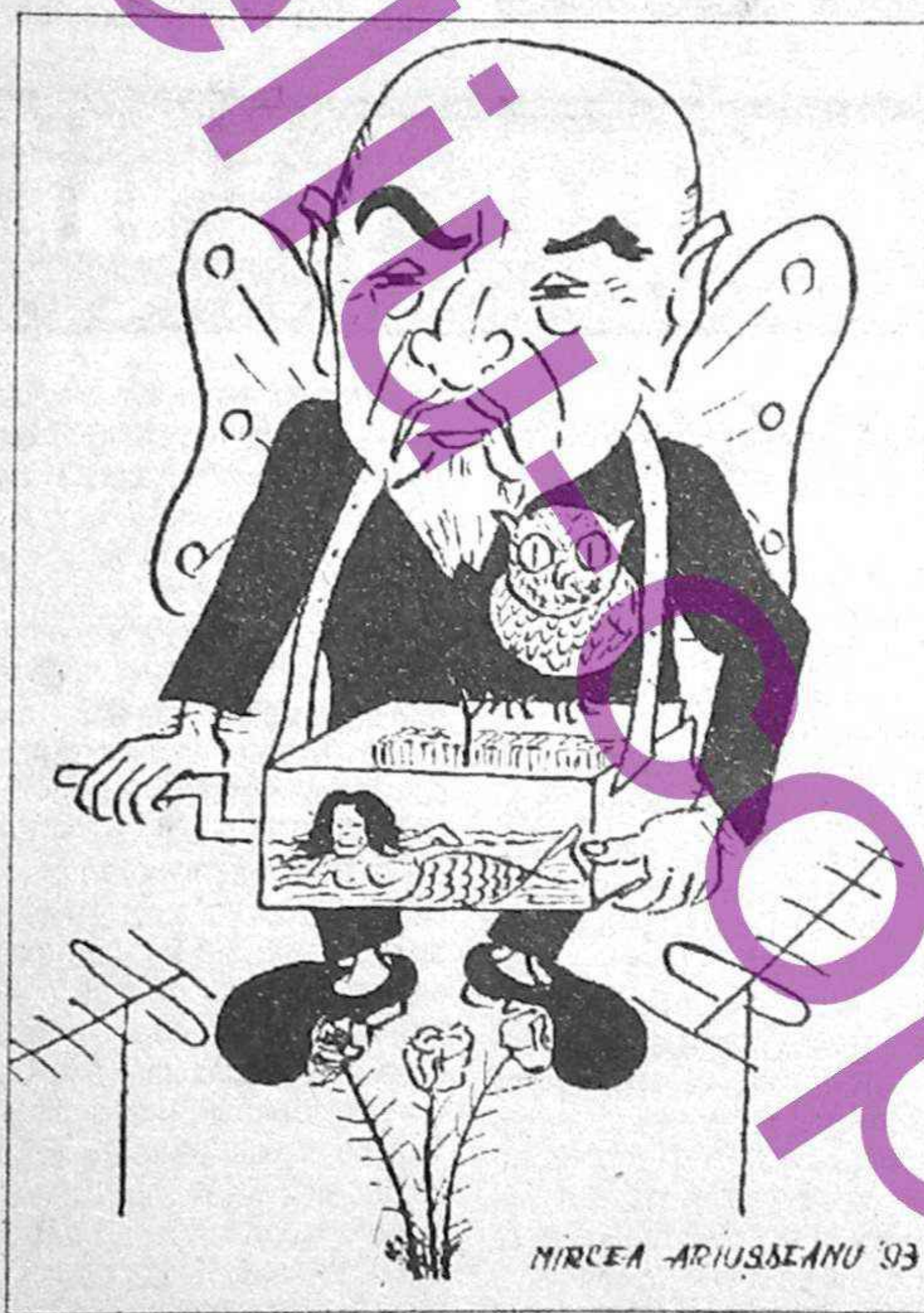
■ Gheorghe Grigurcu

Mircea Popa

Paul Everac sau "un fluture sub lampă"

De când a venit în fruntea Televiziunii Române, dl Paul Everac ne asasinază săptămânal cu o tabletă moralizatoare, rostită în chip de prooroc fatal, cu ochii în gol și în bătaitul cadentat și bătrânicos al tăcăliei sale agresive. Venit în fruntea Televiziunii Române pe cine știe ce căi oculte, sau tocmai pentru răsplătirea meritelor sale de culturnic socialist, de responsabil cu "îndrumarea" și "directivă" din teatru, dl Everac e departe de alura de om de știință a predecesorului său, care, cu toate lipsurile lui de "obiectivitate", era totuși un autentic intelectual și un specialist recunoscut în profesia lui. Or, dl Everac nu e nici una nici alta. Așa-zisa sa operă dramatică e de tot firavă și destinată teatrului de amatori de pe la căminele culturale ale fostului regim, tratând fenomene derizorii și absolut ridicole, precum: munca în gospodăria colectivă, întrecerile socialiste uzinale, încadrarea în morala comunistă etc., toate respectând cu sfinte ultimele indicații și directive-sarcini ale plenarelor de partid, pe care el le-a slujit cu o devoțiune demnă de invidiat până și de colegii săi I.D. Balan sau Nicolae Dragoș, dați la fund după cataclism, spre deosebire de activul și mereu "moralistul" personaj de care vorbim. Unul dintre volume se intitulează chiar *Teatru pentru amatori* (1977), cu piese de un diletantism strident; un altul, *Parabole dramatice* (1983), nu reușește să depășească anecdoticul facil, la fel ca volumul de "glumișoare" și "pilule" a *Urzica*, încropit sub titlul drag autorului, *Sedinta balerinelor* (1978). Singura sa inovație în materie de teatru e limbajul frust, argotic și vulgar, de tipul *pițipoancă*, *patac*, *țoale*, *ofticat*, *moacă* etc., cu care spera să câștige adeviziunea publicului de cultură îndoielnică, "flotantă", cum se exprimă mai puțin elegant Domnia sa la un moment dat. Cât privește latura profesionalismului deci, dl Everac nu are nici o cădere să moralizeze o țară întregă pe teme și subiecte care se bat cap în cap, într-o manieră de abordare avocătească și logoreică. Să vedem apoi dacă recunoaștem în Domnia sa măcar o conștiință etică, spre a-i concede rolul de pedagog național pe care și-l arogă. Dacă în ceea ce privește opera sa dramatică lucrul este clar, ea fiind sortită în totalitate depozitelor de gunoi ale epocii, fiind absolut depășită, o creație de duzină, înfeudată total mentalității și epocii în care a fost scrisă (astfel că apelul la calitatea de scriitor, în cazul său, este cât se poate de suspect), în domeniul moralității lucrurile stau de tot tragic. Dl Everac a îndeplinit multă vreme un fel de funcție de cenzor, neoficial, dar cu atât mai grav, în domeniul dramaturgiei, fiind cel mai pe "linie" și servil slujitor

al propagandei socialiste în literatură, un devotat slujitor al "tezelor din iulie", pe care a încercat să le impună și să le aplice pe orice cale. O carte precum *Martor cu păreri proprii* (1984) e de un ideologism partinic sângeros, decapitând fără menajamente pe toți deviatorii de la linia partidului ("Nu putem bate până la colțul străzii când politica partidului ne-a plasat în lume", p. 21), amenințând direct că "nu vom lăsa ca lucrurile să meargă în derivă, sfidând spiritul Congresului al X-lea" (p. 70) și luându-i la refec pe marii noștri regizori, Ciulei, Pintilie etc., pentru "snobismul" și "estetismul cosmopolit" de care dădeau dovadă, montând numai piese străine și neglijând "valorosă" dramaturgie națională, căci "Scriitorul adevărat nu e din altă lume, din altă plămădeală. El este devotat partidului". Chemând scriitorii să aibă "orgoliul idealității comuniste", el desființa pur și simplu un roman remarcabil ca *Animale bolnave* al lui N. Breban, scriind o "Scrisoare des-

chisă" de înfierare în *România literară*, în care îl urechea pur și simplu pe acesta pentru că a îndrăznit să iasă cu romanul său din tiparele șablonarde ale epocii, că nu face literatură cu mesaj și că nu sintetizează într-un mod superior "societatea noastră actuală, socialistă", acuzând, pe lângă el, și pe Eugen Barbu pentru evazionismul din *Principele*, evadare "mai puțin de foraj și construcție pe elementul obiectiv al epocii" sau pe Radu Petrescu, *Matei Iliescu*.

Cel mai periculos era însă Nicolae Breban, pentru că opera sa indica o părăsire netă și vizibilă a vechiului drum. De aceea, scriitorul era acuzat că ar fi "victima unei hipertrofii" și era pus pur și simplu la zid, deoarece, prin opera lui, a dat pur și simplu la o parte pe "marii" creatori ai literaturii cu mesaj de până la el, adică pe aceia a căror operă ilustra în chip cel mai fidel dezideratele partinice. Iată acuza: "Romanele așa-zise < cu mesaj > au fost încetul cu încetul împinse spre margine, prin desuetudini voluntare sau silite. Titus Popovici, Lăncrăjan, Chiriță, Galan, Ghilia s-au trezit în trecut, și a venit < anul romanului >, și a venit timpul romanului nou, și acum vin meditațiile despre etic și politic, despre mesaj și angajare. Și vin animalele dumitale bolnave să revoluționeze romanul și Răutăciosul dumitale adolescent să revoluționeze filmul. Ei bine, nu le-au revoluționat, oricât curaj e în revoluție și oricâtă revoluție e în mesaj".

Adept declarat al literaturii "cu mesaj", teziste, dogmatice și schematice, în stilul cărei mentalități și-a scris și opera, fiecare piesă fiind o ilustrare mecanică a unei teze de partid, Everac își demonstrează încă o dată neputința de a sesiza noul, jalnică scară de valori pe care o opunea literaturii adevărate. În locul lui Preda, Breban sau Radu Petrescu, el invocă numele neofiților și agramaților Galan, Lăncrăjan sau al trepădușului politic Titus Popovici, autor de libații, de vânatoare și scenarii de film industrioase. Evident că pentru a sluji partinicii, Everac abdică de la analiza estetică intrinsecă a creațiilor în cauză, la fel cum pe aceleași considerente lua în răspăr creațiile regizorale ale lui Ciulei, Pintilie, Manea.

Puținii scriitori au avut tupeul acestei agresive lupte pentru convertire și perversitate în perioada de care vorbim.

Și acum, domnule Everac, continuă-ți asudata și inutila dumitale bătaială de sofistică avocătească în fața națiunii! Poate că ea te va ierta pentru tot răul care i l-ai făcut înainte, căci pe la Cluj circulă această piesă folclorică: "Everac/ Pui de drac/ Nu de capră, ci de țap!"

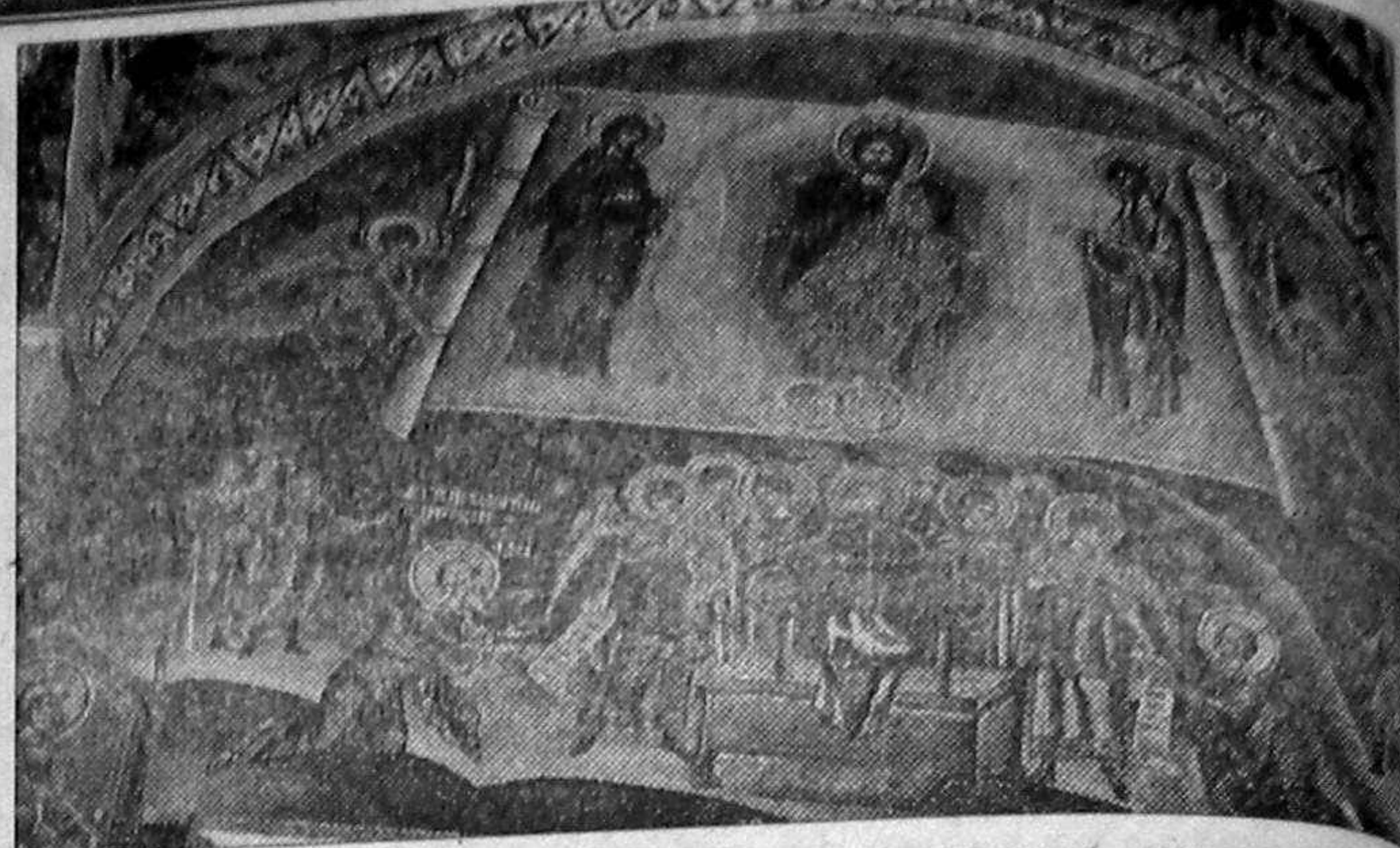
■ Mircea Popa

Memorialul durerii

Un prețios material de referință pentru "procesul comunismului"

Z lua în care este înscris în programul TV acest excepțional documentar, este umărită, cu același interes, de câțiva ani. Nu vrem să scăpăm emisiunea, chiar dacă, de cele mai multe ori, este programată la o oră târzie din noapte. Oricum noaptea care va urma va fi o noapte a insomniilor. Pentru aproape toți. Cel care au "beneficiat" în închisori și lagăre de muncă de "duceata" umanismului comunist, bătrâni acum sau trecuți de prima tinerețe, se vor "întâlni" pe micul ecran cu "colegii" de suferință și de speranță de la Aiud sau Pitești Gherla, Jilava, Perleprava, Sighet ori Salcia și se vor bucura că le-a mai hărăzit bunul Dumnezeu niște ani din viață, că au apucat și firava noastră libertate plătită cu sângele tinerilor din decembrie. Retrăindu-și viața, vor rămâne treji până-n zori de zi. Torționarii vor petrece o noapte albă, la gândul că tot "umblându-se" prin trecutul lor "glorios" talerul justiției (așa legată la ochi cum e) se va înclina în defavoarea lor și se va porni procesul comunismului. Noi, ceilalți, care n-am fost închiși atunci, nu vom putea uita nopțile de spaimă când părinții așteptau cu geamantanul făcut "clipa" în care securitatea va bate la ușă, mutlând destine și vieți și lăsând orfani copii a căror soartă va fi "pecetluită" zeci de ani, pentru vina mamelor și fraților și taților care s-au opus "dreptei orânduirii socialiste". Nici noi nu vom mai putea dormi noaptea

"memorialului durerii". Vom aprinde candelă de veghe amintirilor prietenilor, părinților sau fraților duși în pământul fără cruci și fără mormânt. Zguduitor și cel de-al XXV-lea episod al memorialului. Realizat cu același talent, cu aceeași neobosită credință, că are datoria să pună pe "masa tăcerii" de acum pâinea durerii anilor petrecuți în închisorile comuniste, Lucia Hossu-Longin, mereu neobosită, curată, scormonește, descoperă, scoate la iveală adevăruri care dor și vor durea de-a pururi și care strigă după dreapta judecată. Iată, memoria peliculei aduce pe micul ecran secvențe din zilele însângerate ale anului 1956, din Ungaria, când tinerii, simțind slăbirea puterii rusești, răbufnesc. În fața ochilor noștri, apar pentru prima dată crâmpetele din toamna Budapestei care încearcă să se elibereze de jugul "eliberatorilor" sovietici. Asistăm cu sufletul la gură la dărâmarea statului lui Stalin, la incendierea simbolurilor regimului comunist. Îl vedem pentru întâia dată pe revoluționarul Pongrac cu tinerii lui, chemând la luptă... vedem copiii care, cu riscul vieții se cațără pe tancurile rusești care calcă totul în cale și pun "renumitele" cocteluri Molotov. Se luptă și se moare cu speranța LIBERTĂȚII în suflet! Câtă asemănare cu "revoluția" noastră din '89, când toți tinerii au fost pe baricade. Numai tancurile sovietice nu ne-au blagoslovit cu "prietenia" deși tov. Iliescu ar fi fost de părere să "anunțăm ambasada sovietică

să ste cine suntem și ce vrem". Le-a oprit însă generalul Ștefan Gușe, cărui nu-i vom putea mulțumi îndeajuns pentru înțelepciunea

Ecoul revoluției maghiare de eliberare, din 1956, face victime și în rândul tinerilor noștri. Zeci și sute de studenți sunt arestați pentru că au simpatizat cu "contrarevoluția", pentru că au ascultat postul de radio Europa Liberă. Îi vor înghiți beciurile securității, închisorile, lagărele de exterminare numite "de muncă". Cel ce se vor întoarce vor fi marcați pe viață. Prezenți în "memorialul durerii" amintirile de atunci sunt ilustrate în câteva cuvinte, doar: beciuri, băți, muncă, celule, foame, muncă, băți, carceră, foame, muncă, băți, foame, lagăre, băți, foame, foame neagră, muncă, băți, foame... Mulți povestesc cu lacrimi în glas despre anii de atunci... câte au pățit, câte au văzut, prin câte au trecut... Imaginile filmate se plămădesc din durere și se mulează pe cuvintele - durere, îmbrăcându-le în vestmânt transparent - vânticel de soare și umbre în frunzele tremurate și amărul ale copacului aducerilor aminte. Excelent operatorul

Mihai Truică. Cu sensibilitate și talent să transpună sentimentele în imagine. Excelent monteurul, editor de imagine Cristlan Grosu. Punctată discret și subliniată dramatic, ilustrația muzicală realizată, cu talentul de o viață, de inginerul Lucian Ionescu împletește "memorialul durerii" o cunună sonoră de smerenie și dramatism. Și nu în ultimul rând trebuie evidențiată doamna Doina Teodoru, care cu discreție și modestie, dar cu o uriașă putere de muncă și dăruire, își face meseria de redactor. Cu adevărat, în cazul "memorialului durerii" s-a alcătuit și sudat un colectiv în care nici unul nu poate trăi fără celălalt. Împreună cu Lucia Hossu-Longin, desăvârșit scenarist și comentator au realizat cea mai bună emisiune a Televiziunii de după revoluția (eu încă spun așa) din Decembrie. În arhivele instituției acest zguduitor serial va constitui peste ani un prețios material de referință. Pentru un "proces al comunismului"! Cât va fi posibil, căci se vor fi călătorit de pe această lume și victimele și călăii. Că zilele noastre ne "călăuzește" o mare mîlă și grijă față de torționarii și călăii

MONDO MEDIA

O nouă apariție publicistică

C hiar așa se numește revista editată de Consiliul National al Audiovizualului, al cărui prim număr, îl solutăm. Dacă ai la îndemână 300 de lei, pe care să-ți poți rupe de la "coșul zilnic", poți admira, în voie pe copertă, abia acoperiții - de o boare de horbotă Pufinas - sâni ai unei frumoase care-ți zămbește și chiar pare să-ți facă stregărește cu ochiul, din dreptunghiul magic al televizorului. Cum ar veni, adică: renunță matala la un kil de gogonele și cumpără-mă! Că "afară-i vopsit gardu' da'năuntru-i leopardu'!" CNA despre CNA, Noi posturi de Radio-TV în România,

EURONEWS, primul canal european de știri, Profil pe unde hertziane, etc., etc. Acum n-o să ne apucăm să "povestim" cuprinsul revistei "de-a fir a păr": ne vom opri numai "pe ici pe colo"... vorba lui nenea Iancu. Să începem cu prezentarea pe care o face revistei însuși dl Prof. Univ. dr Titus Raveica, președintele CNA. Ca să știm din capul locului, cum stăm: "publicația pe care v-o propunem, este chiar cartea noastră de vizită. Ca în tot ce facem și pe această cale, dorim să promovăm acea aventură intelectuală a spiritului liber, neconstrâns de dogme și prejudecăți"... "Vom spune precum filosoful din vechime, că mai apropiat decât Platon ne este ADEVĂRUL!" Dacă tăcea domnia sa din punctul de vedere al "adevărului" și al "spiritului liber neconstrâns"... filosof rămânea! Că pe micul ecran "adevărul" e demult "voalat", că se lasă cu "ceată" sau stă închis în dulapul al cărui cheie nu se găsește... ne-am lămurit cam de multisor. În cadrul aceluiasi articol, dl prof. referindu-se la necesitatea constituirii CNA-ului, ne spune că: "Instituția noastră, are îndrituirea, ca autoritate publică autonomă să contribuie la constituirea acelui peisaj audiovizual diversificat, coerent și durabil în care valorile să nu fie sufocate de jocuri pecuniare perfide". Mi-aș permite să-l completez:... "de jocuri

POLITICE și pecuniare perfide". În ce privește Legea audiovizualului, ca fiind una din legile organice prevăzute de Constituție, drept îi că ea exprimă vrea corpului legislativ și a guvernului de a realiza o separare în fapt a puterii și autorității în stat cât și de a crea un climat de totală transparență în domeniul mass-media"... și că aceeași constituție "consfințește" în domeniul comunicării de masă "dreptul la informație, libertatea conștiinței, libertatea de exprimare"... drepturi pe hârtie! Din păcate suntem lămurii și cu separarea puterii autorității în stat și cu climatul de totală transparență și cu libertatea de exprimare. Să nu luăm decât un singur exemplu: cel cu dreptul la replică al dlui judecător Turianu, când s-a făcut "ping-pong" cu pisica moartă între d-nii Paul Everac și Constantin Vaeni! Să ne oprim puțin și asupra "autoportretelor" pe care și le fac membrii din conducerea CNA. Dnei Ecaterina Oproiu, ca singura exponentă a sexului frumos din CNA, i se dă întâietate. Și se prezintă, doar în câteva rânduri, că e persoană cunoscută. Scoasă de la Radio, ca "dușman al poporului" zice domnia sa, a-fost "marginalizată" vrea două decenii ca redactor șef la revista Cinema. Calitate în care a cutureiat mapamondul, nescăpându-i nici o "manifestațiune" cinematografică internațională. Punct! Dl Răzvan Theodorescu "la conjuncția istoriei cu imaginea", ne anunță că: "nu am simpatii pentru nici un partid politic, am simpatii pentru câțiva oameni politici!" S-a văzut limpede domnule profesor, cât ați fost maimarele Televiziunii! În timpul "domniei" dvs. instituția s-a ales cu renumitul "gard" din fier, cu țepușe, "implementat", la directă îndrumare, din dragoste și simpatie pentru UN om politic! Că milioane grele, cât a costat, le-au plătit telespectatorii, e altă mănăcare de pește! Oricum faimoasa "citorie a folosit

recent să nu poată corupția sări gardul. Și rămână în interior. Să nu mai "dea pe-afară" că și peste gard e destulă, cătărăto până deal la Cucuveni! Pe domnul Tudor Gheorgh "un om mai mult trist decât vesel", cum s-a autocaracterizează, l-am văzut mai serios trecute cum a lăcrimat la emisiunea "Cu lisa în celulă", recitând, cântând versuri ale definiților politici din închisori. Poate poezia lui Radu Gyr să-l fi îndemnat pe "ION" să ridice pe Gheorgh" și să-l facă regele "scripcar de curte" și să-l poarte pe la porțile străinătății, unde diaspora e miloasă și suspină de dor de țară și se lasă "înălț plecată" la o vorbă bună, să putem "dreg tradafirii" sădiți de mineri, ca să obținem odată, naibii, clauza multirăvniță! Iată, pe scurt, și portretul dlui Radu Cosaroc, un excelent fost realizator de emisii la TV, care, a plecat la CNA, precum "musca-n lapte"! Având "nenorocul" să câștige o bursă la o specializare în jurnalistică TV, sub auspiciile United States Information Agency și Voice of America își petrece un an de zile la studii. Întors în țară a văzut că nu se "pășuie" la TVR (când plecase nu-și pierduse "L"-ul) ceea ce a învârtit peste Ocean. Și cum de unii oameni "problema" poți scăpa "avasându-i", ei, da, a ales în CNA! În rest, cumpărați revista Consiliului National al Audiovizualului, MONDO MEDIA, exact lent tipărită, pe hârtie de calitate, evident pe banii "noștri". Dacă vreți să vă faceți colecția nu va scumpiți, acolo la un kg de gogonele. Ce mai reprezintă azi, 300 de lei? Dacă nu scăpați primul număr! Cel de al doilea? Nu spun când va apare, și care-i frecvența de apariție a revistei. "Mister... grațioasă suspence". Fii pe fază!

